

FEBRUARI 1980

GRATIS maand-
blad

de
ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

AMERIKA—EEN „PAPIEREN TIJGER”?

zie pagina 4

de
ECHE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

13e jaargang No. 2

februari 1980

ARTIKELN

Deel 1: Een stem te midden van godsdienstige verwarring	2
Amerika — een „papieren tijger“?	4
<i>Noord-Ierland</i> : De oorlog die niemand wil	7
Bereid u voor op een drastische verlaging van uw levensstandaard	12
Waar zullen christenen regeren?	15
Bombardeerkever blaast de evolutie op	18
Heeft u dezelfde mentaliteit als Jona?	20

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
-----------------------------------	---

BIJ ONZE OMSLAG

De Amerikaanse vlag wordt in brand gestoken door anti-Amerikaanse betogers in Teheran. Militante volgelingen van de Ayatolla Khomeiny bestormden begin november 1979 de Amerikaanse ambassade, gijzelden het personeel en eisten de uitlevering van de sjah. Waarom schijnt Washington niet in staat zijn belangen te behartigen en zijn burgers te beschermen? Is Amerika een „papieren tijger“ geworden? De antwoorden kunt u lezen in het artikel dat op pagina 4 van dit nummer begint.

Foto Alain Mingam — Gamma

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor de *Plain Truth* schrijf naar:

• *Europa India, Afrika*: P.O. Box 111, St. Albans, Herts., AL2 2EG, Engeland

- *Verenigde Staten*: 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada*: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië*: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland*: P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika*: P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen*: P.O. Box 2603, Manila 2801
- *Latijns-Amerika*: P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- *West-Indië*: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek. No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 11. *Nederland*: Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College. Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. © 1980 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Hoofdredacteur: HERBERT W. ARMSTRONG

Chef-redacteurs: Jon Hill, Herman L. Hoeh, Raymond F. McNair, Roderick C. Meredith

Redacteur vormgeving: Brian W. Knowles

Adj.-redacteur vormgeving: John R. Schroeder

Kernredactie: Lawson C. Briggs, Robert A. Ginskey, Richard H. Sedliacik

Redactiemedewerkers: Elbert Atlas, Charles V. Dorothy, Lester L. Grabbe, Robert C. Smith

Medewerkers: Pamela Antion, Linda Martens, Janet Schroeder

Kopijredacteur: Peter Moore, Clayton Steep

Hoofd nieuwsbureau: Gene H. Hogberg

Nieuwsbureau medewerkers: Janet Abbot, Jeff Calkins, Werner Jebens, Donald D. Schroeder, Keith Stump

Art Director: Greg S. Smith

Grafische verzorging: Ronald Grove

Fotografische verzorging: Warren Watson (chef), Charles Buschmann, Joyce Hedlund, Alfred Hennig

Fotoarchief: Alan Leiter

Hoofd distributie en productie: Roger G. Lippross; *Distributie*: Boyd Leeson; *Productie*: Ron Taylor; *Eindcoördinator uitgeverij*: Syd Attenborough; *Coördinator internationale edities*: Val Brown; *Medewerker*: Carol Riemen

Administrateur: Stanley R. Rader

Internationale edities:

Nederlands: Bram de Bree

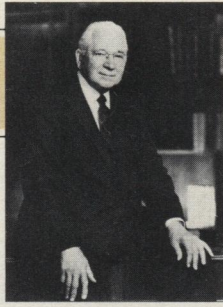
Duits: John B. Karlson

Engels (Groot-Brittannië): Peter Butler

Frans: Dibar K. Apartian

Spaans: Ralph D. Levy

Kantoren: *Auckland*, Nieuw Zeeland: Robert Morton; *Bonn*, West-Duitsland: Frank Schnee; *St. Albans*, Engeland: Frank Brown; *Burleigh Heads*, Australië: Dean Wilson; *Genève*, Zwitserland: Bernard Andrist; *Johannesburg*, Zuid-Afrika: Roy McCarthy; *Manila*, Filippijnen: Colin Adair; *Utrecht*, Nederland: Bram de Bree; *Vancouver*, B.C. Canada: Leslie McCullough; *Mexico City*, Mexico: Thomas Turk

Persoonlijk van...

Als u God was, hoe zou u dan de wereld zien?

Natuurlijk, ik weet dat velen zelfs helemaal niet geloven dat God bestaat. Maar veronderstel dat dit wel het geval is en stel dat u zelf God de Schepper bent. U had een prachtige en volmaakte aarde geschapen. De mens erop gezet. De planeet vruchtbaar land gegeven, zodat er voedsel, mooie bomen, planten en bloemen op konden groeien. U had in de aarde bodemschatten gelegd — goud, zilver, ijzer, de andere metalen, kolen en olie.

U heeft haar rivieren en meren met fris, helder drinkwater gegeven. U heeft haar zuivere, frisse lucht gegeven waarvan al het ademende leven afhankelijk is. U heeft grote wouden geschapen om hout te leveren en om de noodzakelijke regenval te bevorderen. De mensheid die u deze aarde liet bewonen, heeft u alles gegeven wat haar tot welzijn dient en haar behoeften kan bevredigen; alle voorwaarden tot rijkdom en levensvreugde, vooropgesteld dat zij weet hoe zij er op de juiste wijze mee moet omgaan.

U heeft de mens een verstand gegeven dat aan het wonderbaarlijke grenst — een superieure intelligentie. U heeft de mens zo geschapen dat zijn hoog ontwikkelde verstand iedere beweging, iedere handeling bestuurt — een verstand dat tot leren en tot „expansie” begaafd is.

U heeft hem zo gemaakt dat hij alles van de grond af aan moet leren — zelfs zoiets simpels als zitten, lopen of rennen. En vanaf het moment dat hij geschapen was, bent u begonnen hem voor zijn oriëntatie, zijn bescherming, zijn geluk en zijn algemeen welzijn de noodzakelijke fundamentele kennis bij te brengen. U wilde dat hij deze prachtige aarde, die u hem gaf, in bezit zou nemen — haar zou bewaren, verbeteren en bewerken voor zijn eigen bestwil en ter bevrediging van zijn behoeften.

Als God bent u echter niet alleen schepper. U bent ook heerser, m.a.w. u onderhoudt en schraagt het door u geschapene door uw heerschappij.

U bent eveneens opvoedkundige en openbaarder van noodzakelijke basiskennis die de mens uit zichzelf nooit zou kunnen verkrijgen. Vanaf het eerste ogenblik van

zijn bestaan begint u dus het eerste mensenpaar die essentiële basiskennis te onderwijzen. En u geeft deze eerste mens de gelegenheid koning op aarde te zijn over al degenen die deze heerlijke, wondermooie aarde eenmaal door het voortplantingsproces zullen bevolken.

Deze mensen heeft u naar uw eigen beeld gemaakt en hun denkvermogen, logisch redeneren en onderscheidingsvermogen gegeven — gaven zonder welke zij geen individualiteit, persoonlijkheid of karakter zouden kunnen ontwikkelen.

Maar helaas merkt u dat dit eerste mensenpaar aan hetgeen u zegt — uw openbaring over wat zij zijn, waarom zij er zijn, waarheen ze gaan, hun ongelooflijk hoge bestemming — geen geloof hecht. Zij eigenen zich echter zelf het recht toe te bepalen wat goed en verkeerd is. Zij weigeren u en de wetten van uw heerschappij te gehoorzamen, en vertegenwoordigers van uw heerschappij op aarde willen ze helemaal niet zijn.

Derhalve besluit u ze 6000 jaar lang aan hun lot over te laten. Laat ze zelf hun kennis en ervaring maar opdoen. Laat ze hun eigen bestuursstelsel maar uitwerken, hun eigen wetten samenstellen en hun menselijke samenleving naar eigen goeddunken inrichten. U laat toe dat een egoïstische uitgangshouding bezit van hen neemt — een aard die ijdelheid, wellust en begeerte, jaloezie, haat en nijd op anderen, een competitiegeest en strijd in zich bergt.

En thans zijn die 6000 jaar bijna om.

U ziet van uw kosmische troon op de aarde neer om vast te stellen wat het mensengeslacht met al zijn verstandelijk vermogen op de prachtige aarde die u het schonk, uitgevoerd heeft.

Wat ziet u?

Weet u, beste lezer van *De Echte Waarheid*, ik heb heel wat tijd besteed aan reizen over deze aarde — over Noord- en Zuid-Amerika, over heel Europa, over Azië, Afrika, Australië en Nieuw-Zeeland. Uit het vliegtuig dat zich met een snelheid van ca. 900 km per uur voortbewoog neerkijkend op deze aarde met haar miljarden mensen, vroeg

(Zie verder pagina 28)

Deel een:

EEN STEM te midden van GODSDIENSTIGE VERWARRING

Hoe komt het dat er zo'n babylon van godsdienstige verwarring in de wereld bestaat? Waarom zijn er zo veel verschillende godsdiensten? Behalve de joodse leer, het boeddhisme, het confucianisme, de islam, het shintoïsme, het taoïsme, het agnosticisme, het atheïsme en de evolutieleer, zijn er meer dan 250 gezindten in het christendom.

door Herbert W. Armstrong

Opmerking van de redactie: Er wordt momenteel door ons een nieuw boek in afleveringen gedrukt van de hand van Herbert W. Armstrong onder dezelfde titel als dit artikel. Het boek zal later dit jaar in de boekwinkels verschijnen, maar uitsluitend in het Engels.

Hoe is de wereld zo verward geraakt? Vanuit deze geestelijke woestijn klinkt een heldere en krachtige stem, die deze wereldwijde verwarring afbreekt met de geruststellende waarheid van de engelen en zekere hoop voor de wereld.

Hoofdstuk I — Wat is de reden voor dit boek?

Wat een aanfluiting van de waarheid!

Van alle godsdiensten op aarde weet er, behalve de vervolgd ware Kerk van God die in het jaar 31 n.Chr. door Jezus Christus werd gesticht, niet één wie of wat God is.

Niet een godsdienst weet wat de mens is of waarom hij er is.

Niet een kent de ware weg naar geluk.

Niet een weet wat er in het hierna maals gebeurt.

Niet een weet waarom de mensen op aarde geplaatst werden — de werkelijke bedoeling en betekenis van het leven.

Niet een weet wat het evangelie van Jezus Christus is. Niet een godsdienst weet hoe wereldvrede tot stand gebracht kan worden.

Ongelofelijk? Ja, maar waar!

De voornaamste zorg van de hedendaagse wereld is het vraagstuk van de menselijke overleving. Wetenschap en technologie hebben de massale vernietigingswapens geproduceerd die al het menselijk leven op deze aarde zouden kunnen vernietigen.

Zo veel landen bezitten thans kernwapens, dat één gek de nucleaire Derde Wereldoorlog zou kunnen doen ontbranden, die al het menselijk leven van onze planeet zou kunnen wegvagen.

Toch zou Gods waarheid de mensheid voor deze dreiging hebben kunnen behoeden.

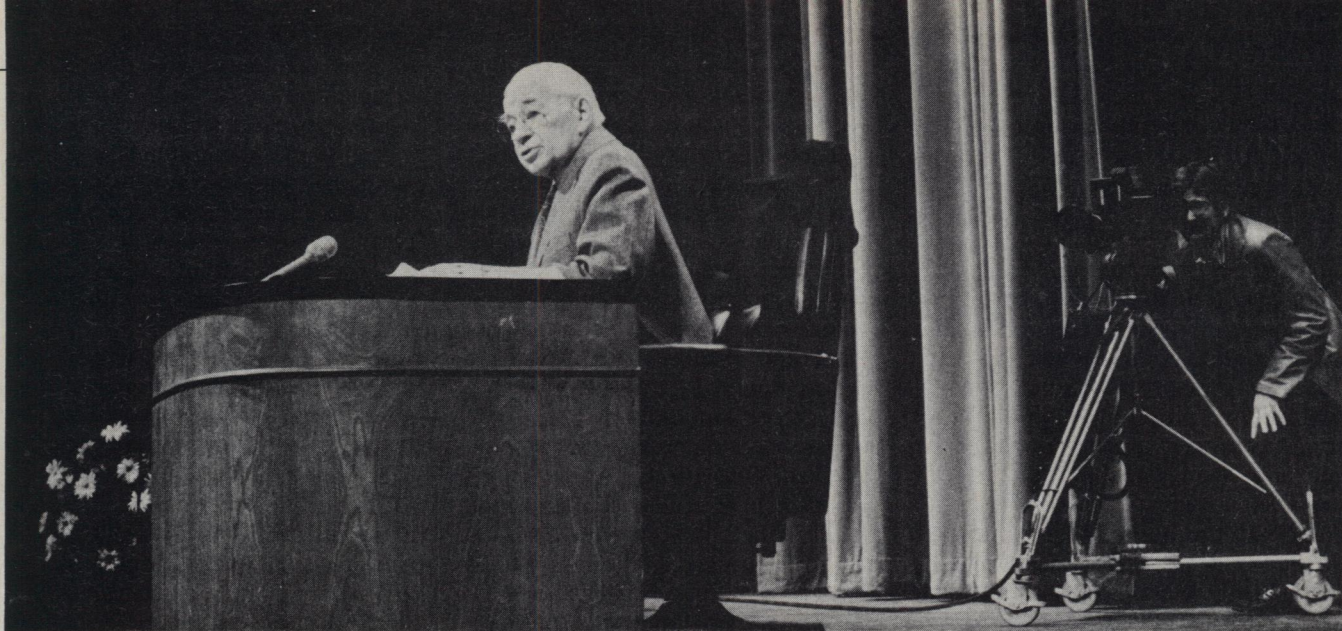
Denk hier eens over na.

U leeft in een wereld die schijn-

baar ver gevorderd is in de wetenschap, technologie, hogere opleidingen en de verbreiding van kennis. Wij vinden het een wereld van grote vooruitgang. Wij zenden mannen naar de maan om daar rond te springen en laten ze dan veilig naar de aarde terugkeren. Onbemande ruimtevaartuigen landen op Mars en sturen van nabij genomen foto's van de oppervlakte van Mars naar de aarde. Andere onbemande ruimtevaartuigen vliegen vlak langs Jupiter en sturen verbazingwekkende foto's van Jupiter terug. Chirurgen planten harten over.

Het is een betoverende, verrukende drukknop-wereld waar het werk grotendeels door machines wordt verricht. Het is de zinsbegoochelende droomwereld van de drie „L's" — luieren, luxe en losbandigheid.

Maar tegenstrijdig genoeg is het ook een wereld van onwetendheid. Zelfs mensen die een goede opleiding hebben genoten, weten niet hoe hun problemen en de kwalen van de wereld opgelost moeten worden. Zij kennen de weg die tot vrede leidt en

De heer Herbert W. Armstrong verkondigt voor de tv-camera's in Phoenix, Arizona wat de ware oorzaken van de wereldproblemen zijn.

de werkelijke waarden van het leven niet.

Meer dan de helft van de wereldbevolking is nog steeds analfabeet, in de greep van afgrijselijke armoede, levend in stank en vuil. Ondervoeding en ziekten eisen grimmig miljoenen mensenlevens.

Het is een ongelukkige, rusteloze wereld die gefrustreerd is en een hopeloze toekomst voor ogen heeft. Het is een wereld die geteisterd wordt door toenemende misdaad en gewelddadigheid, onzedelijkheid, onrechtvaardigheid (zelfs in de gerechtshoven), oneerlijkheid, corruptie in regerings- en zakenkringen en voortdurende oorlogen, die nu wijzen naar de laatste nucleaire Derde Wereldoorlog.

Hoe is deze tegenstelling van „voortgang te midden van degeneratie” ontstaan?

Gods waarheid zou gered hebben

Ware godsdienst — Gods waarheid — zou de weg gewezen hebben naar en geleid hebben tot geluk, overvloed en eeuwige redding.

Als u ziet wat er mis is met de godsdiensten in de wereld, heeft u de vinger gelegd op de oorzaak van alle kwalen van de wereld.

Wat is godsdienst? Het wordt gedefinieerd als het vereren en dienen van God of het bovennatuurlijke. Het is de verhouding van de mens tot zijn Schepper. Sommige godsdiensten hebben die definitie verdraaid.

Zij vereren niet de God die hen geschapen heeft, maar goden die zij zelf geschapen hebben. Godsdienst heeft te maken met iemands gedrag, zijn principes, zijn manier van leven en zijn opvatting over het hierna-maals.

De werkelijke oorzaken van al de religieuze verwarring in deze wereld — en al haar kwalen — worden onthuld in zeven elementaire waarheden, die dit babylon van godsdienstige verwarring en de daaruit voortkomende chaos in de wereld aan de kaak stellen.

Maar nu is Gods tijd gekomen. Hij zendt een stem uit die over de hele wereld roept en de weg onthult die uit deze waanzin zal leiden tot een wereld van vrede en gerechtigheid.

In het boek Jesaja staat een profetie over het heden: „Hoor, iemand roept: Bereidt in de woestijn de weg des Heren . . . verhef uw stem met kracht . . . verhef ze, vrees niet; zeg . . . Zie, de Here Here zal komen met kracht en zijn arm zal heerschappij oefenen; zie, zijn loon is bij Hem en zijn vergelding gaat voor Hem uit” (Jes. 40:3, 9-10).

Die stem roept nu.

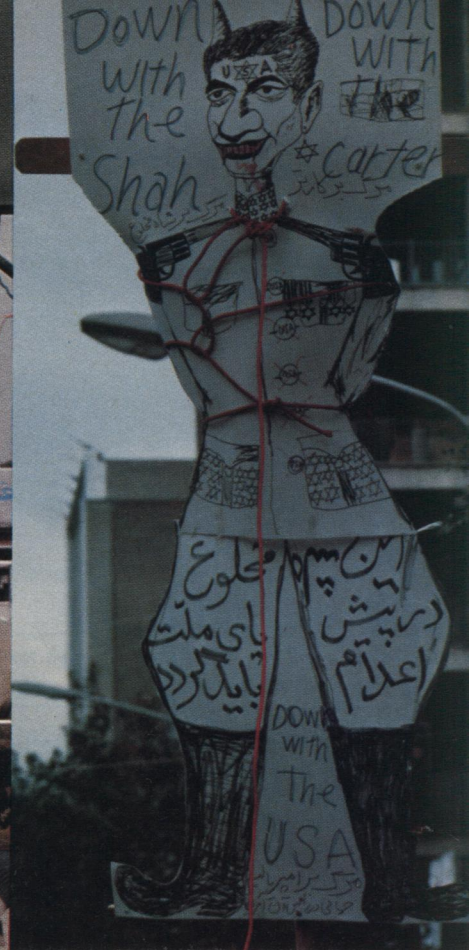
De profeet Maleachi bevestigde dit: „Zie Ik zend mijn bode, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal; plotseling zal tot zijn tempel komen de Here, die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds, die gij begeert. Zie, Hij komt, zegt de Here der heerscharen” (Mal. 3:1).

Deze beide profetieën zijn tweeledig van toepassing. In de eerste plaats refereren ze aan Johannes de Doper, die meer dan 1900 jaar geleden voor Jezus de weg bereidde. Maar, als prototype, of voorloper, voorspellen ze iemand, die de weg zal bereiden voor de tweede komst van Christus om als de Koning der koningen en de Heer der heren te heersen over alle volkeren.

Als u na het eerste vers doorleest, refereert Maleachi's profetie, net als de profetie van Jesaja, hoofdzakelijk aan een menselijke boodschapper die de weg bereidt voor de nu ophanden zijnde tweede komst van Christus, deze keer in opperste macht en heerlijkheid als heerser over alle volkeren.

U moet het tweeledig principe hier begrijpen. Deze profetieën refereren aan een „prototype” of voorloper.

Johannes de Doper was een stem die riep in de stoffelijke woestijn in het gebied van de rivier de Jordaan om de weg te bereiden voor de eerste komst van de menselijke, lichamelijke Jezus naar een stoffelijke tempel te Jeruzalem, naar een stoffelijk Judea. Maar dat was een prototype, een voorloper van een stem, die zich „verheft” (zeer versterkt door de moderne pers, radio en tv), die roept te midden van de hedendaagse, geestelijke woestijn van godsdienstige verwarring en die de ophanden zijnde wederkomst van
(Zie verder pagina 29)

AMERIKA- EEN „PAPIEREN TIJGER“?

De Verenigde Staten keken hulpeloos toe, terwijl dolzinnige menigten hun ambassade in Iran bestormden en hun burgers gijzelden. Een maand eerder was president Carter voor de Sovjetunie gecapituleerd met betrekking tot de legering van Russische troepen in Cuba. Waarom is de grootste mogendheid die de wereld ooit gekend heeft, zo zwak en onbekwaam? Er zijn bepaalde redenen — en u dient de antwoorden te kennen.

door Gene H. Hogberg

De menigten schreeuwden met een mengeling van haat en wilde verrukking. Affiches verkondigden „Dood aan Amerika is een mooie gedachte” en „Khomeiny strijdt, Carter siddert”. De beeltenis van president Carter werd vele malen verbrand. Amerikaanse vlaggen werden telkens weer in brand gestoken.

Tijdens een van de meest vernederende episodes zag men Iraanse „studenten” de Amerikaanse vlag gebruiken om afval van de belegerde Amerikaanse ambassadeterreinen te slepen — vervolgens werd het symbool

van de Verenigde Staten in de afval-emmer gepropt als een smerig, met olie doordrenkt vod.

Er kwam geen hulp

Binnen het belegerde Amerikaanse ambassadeterrein in het Iraanse Teheran — een stukje soeverein Amerikaans grondgebied — wachtten ruim zestig afgematte employés, merendeels Amerikaanse burgers, op hun vrijlating.

Vijfenzeventig jaar geleden zou hun beproefing van korte duur zijn geweest. De Amerikaanse militaire

macht onder opperbevelhebber en president Teddy Roosevelt zou snel in de situatie hebben ingegrepen; en waarschijnlijk zou een dergelijk afschuwelijk incident nooit zijn voorgevallen. Als het Amerikaanse prestige in 1979 even hoog was geweest als in 1904, zouden de fanatici van Ayatolla Khomeiny de muren van het diplomatieke terrein niet hebben durven aanraken.

De kwestie komt neer op al of geen respect. Amerika is de Rodney Dangerfield van de wereld geworden („Ik krijg geen respect”).* Doordat Ame-

„YANKEE GO HOME!” Links te beginnen: Iraanse studenten laten voor de bezette VS-ambassade in Teheran afbeeldingen zien van president Carter en de ex-sjah; een karikatuur van de sjah wordt meegevoerd door de straten van Teheran; Iraniërs gebruiken een Amerikaanse vlag om afval van het ambassadeterrein op te halen; scheldende anti-Amerikaanse betogers met een afbeeldsel van Uncle Sam, (Teheran).

rika zo weinig respect geniet en zijn aanzien in de wereld zo gering is, konden de aanhangers van Khomeiny ongestraft, zonder angst voor vergeldingsacties de Amerikaanse ambassade bestormen. Zoals de vroegere minister van Defensie James Schlesinger zei: „Een dergelijk imago van zwakheid zal steeds vaker incidenten als dit uitlokken. Hoe dwaas de Aya-tolla ook blijkt te zijn, de Sovjet-ambassade zou hij niet durven aanraken.”

De vroegere minister van Buitenlandse Zaken Henry Kissinger, ontsteld door de schokkende gebeurtenissen in Iran, zei dat Amerika zijn onmacht op het internationale toneel niet moet verheffen „tot een politiek principe... Wij moeten het besef van onze begrenzings niet laten uitgroeien tot een houding van capi-

tulatie, want zonder onze medewerking kan er geen veiligheid in de wereld zijn. Zonder vertrouwen in ons zullen onze bondgenoten geen uitkomst meer zien, en zonder respect voor onze kracht zullen onze vijanden worden aangemoedigd.”

De krachtigste afwijzing van de Amerikaanse buitenlandse politiek is tot nu toe geleverd door de columnist George F. Will. Hij schreef: „De verachting van de verachtelijken dulden is een van de straffen die het leven in petto heeft voor een in verval verkerend land.

Een land dat een oorlog verliest die het had kunnen winnen (Vietnam) door vol vertrouwen zijn conventionele militaire middelen te gebruiken, moet een vernedering kunnen incasseren... Een land dat niets onderneemt wanneer drie van zijn ambassadeurs worden vermoord (in Cyprus, Soedan en Afghanistan), moet er niet van opkijken te worden veracht... Een land dat collaboreert

door de wolven een bondgenoot als de sjah toe te werpen, mag geen respect van de wolven verwachten...”

Na terugtrekking uit Cuba

De onverkwikkelijke Iraanse affaire betekent de tweede harde klap in Uncle Sams gezicht binnen een maand. Begin oktober boog president Carter voor de Sovjets inzake de op Cuba gestationeerde strijdmacht van 3000 man. De president had oorspronkelijk verklaard dat hij de „status quo” op Cuba niet zou aanvaarden, maar hij deed dit ten slotte wel. Brezjnef, die in een veel sterkere positie verkeert dan zijn voorganger (Nikita Chroestsjov in 1962), wilde geen duimbreed toegeven.

De Monroeleer — eens de hoeksteen van Amerika's buitenlandse betrekkingen — is nu zo dood als een pier. (Ze sluimert trouwens reeds sinds 1962). President Monroe zei in 1833 in zijn vermaarde boodschap aan het Congres met betrekking tot

*Rodney Dangerfield is een Amerikaanse komiek, bekend om zijn stereotiepe „Ik krijg geen respect”.

onafhankelijke landen op het westelijk halfrond: „... Wij zouden enigerlei inmenging van de zijde van welke Europese mogendheid ook, met het doel hen te onderdrukken of hun lot op enigerlei andere wijze te bepalen, in geen ander licht kunnen zien dan als de manifestatie van een onvriendschappelijke gezindheid jegens de Verenigde Staten”.

Velen hebben gedacht dat Monroe's unilaterale „leer” voornamelijk was gericht tot de koloniale mogendheden van West-Europa (Spanje, Frankrijk en Engeland). De uitval was echter oorspronkelijk tegen Rusland gericht! De Latijns-Amerikaanse historicus Donald M. Dozer verklaart: „Dit principe was bedoeld om de territoriale ambities van de Russische tsaar, Alexander I, met betrekking tot de noordwestkust van het Noord-Amerikaanse continent te dwarsbomen. De regering van de tsaar was in dit opzicht reeds nadrukkelijk gewaarschuwd door de minister van Buitenlandse Zaken John Quincy Adams, en in Monroe's boodschap werd een en ander uitgebreid tot een algemeen principe.”

Nu is het de Russen toegestaan een permanente gewapende strijdmacht op het westelijk halfrond te legeren, 90 mijl verwijderd van kusten der Verenigde Staten. En uit recente rapporten blijkt dat de Sovjets de voorzieningen bij de vlootbasis van Cienfuegos uitbreiden voor hun marinevaartuigen, waaronder duikboten.

Minister van Buitenlandse Zaken Cyrus Vance geeft zelfs toe dat één gebouw dat de Sovjets optrekken van hetzelfde type is dat zij plegen te gebruiken voor de opslag en reparatie van kernraketten! In 1970 poogden de Sovjets Cienfuegos binnen te komen — maar president Nixon hield het been stijf.

Vanwaar het verval

Hoe zijn de Verenigde Staten in een dergelijk dilemma beland? Een kort overzicht van de huidige geschiedenis geeft ons het antwoord.

In 1945 kwam Amerika uit de Tweede Wereldoorlog te voorschijn als de sterkste militaire en economische mogendheid van de wereld. Nooit was er een dergelijke, boven

alles uitrijzende natie geweest.

Door hun onbetwiste positie kwamen de VS terecht in de rol van leider van de vrije wereld. Ze hielpen zowel verslagen vijanden, Japan en Duitsland, als de rest van het door de oorlog geteisterde Europa weer op de been. Daardoor voorkwamen ze dat deze strategische gebieden werden blootgesteld aan de nieuwste bedreiging van de wereldvrijheid — het communisme.

Washington ging vervolgens over tot de opbouw van een wereldomvattend stelsel van bondgenootschappen om de opmars van het communisme in bedwang te houden. Een poosje ging dit goed. Maar langzamerhand begon Amerika's besluitvaardigheid af te takelen. De communistische agressie werd in 1953 in Korea de voet dwars gezet, maar niet de kop ingedrukt. De Amerikaanse leiders veronachtzaamden de raad van generaal Douglas McArthur, die voor het Congres verklaarde dat er „geen vervangend middel voor overwinning kon zijn”.

In 1956 lieten de VS een gunstige gelegenheid voorbijgaan door niet in te grijpen op een moment van betrekkelijke zwakte van de Sovjetunie. Een volksoproer wierp het communistische regime in Hongarije omver. De vrijheid duurde ongeveer een week terwijl Moskou afwachtte of Washington zou ingrijpen met meer dan alleen maar woorden om de pro-westerse overwinning te bevestigen. Toen Washington niets deed, reden de tanks van het Rode Leger het land binnen.

Toen in 1968 een soortgelijke gebeurtenis in Tsjechoslowakije voorviel, wist het Kremlin dat het niet op een Amerikaanse reactie hoefde te wachten.

Trotse macht gebroken

De dwaasheid van het voeren van een „bepaalde” oorlog zou later — in Vietnam — met veel ernstiger gevolgen herhaald worden. Na opoffering van \$300 miljard en 55.000 Amerikaanse mensenlevens ging Vietnam verloren.

Weldra vielen, in dominovorm (hetgeen bewees dat de theorie per slot juist was), Cambodja en Laos. De gruwel van het hedendaagse

Cambodja — met het ontstellende vooruitzicht dat drie miljoen mensen van hongersdood zullen omkomen — nadat het meedogenloze Pol-Pot-bewind reeds eerder drie miljoen mensen had vermoord — had voorkomen kunnen worden indien de Verenigde Staten in Vietnam de overwinning hadden behaald.

Bovendien werd door de ervaring in Zuidoost-Azië het Amerikaanse zelfvertrouwen geheel ondermijnd. Overeenkomstig de bijbelse profetie was de trotse macht van Amerika gebroken (Lev. 26:19).

Kort na het Vietnamese débâcle in 1975 nam het tempo van agressie en opportunisme overal in de wereld toe. Washington was niet in de stemming om in te grijpen. Angola ging in 1975 voor het Westen — met de overwinning in zicht — verloren. Ethiopië volgde in 1978.

De val van Ethiopië was bijzonder kritiek, daar een andere communistische regering zich reeds had gevestigd aan de andere kant van de zuidelijke punt van de Rode Zee in het vroegere Britse protectoraat Aden (een strategische zeehaven die Groot-Brittannië opgaf). De Volksrepubliek Jemen — door Moskou en het radicale Libië financieel gesteund — leidt nu linkse terroristen uit de gehele wereld op tot guerrillastrijder.

Koude oorlog „weggewenst”

Terwijl de uitdaging van het communisme en radicale „bevrijdings”-bewegingen toenam, voltrokken de opmerkelijkste veranderingen zich in Washington. De nieuwe regering die in januari 1977 het bewind overnam verklaarde eenzijdig dat de Koude Oorlog voorbij was.

In het voorjaar van 1977 riep president Carter tijdens een lange rede in de Notre Dame-universiteit uit dat het Amerikaanse publiek bereid was zijn vroegere „ongewone angst voor het communisme” af te schudden. Zo werd met een opwelling van welsprekendheid de strijd om de wereldmacht die sinds het eind van de Tweede Wereldoorlog bestond, als bij toverslag weggevaagd. Of beter, *weggewenst*.

Volgens deze nieuwe benadering
(Zie verder pagina 23)

Catherine Leroy—Liaison

Noord-Ierland

DE OORLOG DIE NIEMAND WIL

Niets wijst erop dat bloedvergieten en terreur in het woelige Noord-Ierland zullen afnemen. Welke mogelijkheden bestaan er om een einde te maken aan het niet aflatende geweld op dit groene eiland?

door Keith W. Stump

„**H**un voeten snellen naar het kwade en haasten zich om onschuldig bloed te vergieten . . . verwoesting en verderf zijn op hun wegen. De weg des vredes kennen zij niet . . .” (Jes. 59:7-8).

Ware het mogelijk geweest de profeet Jesaja uit het verre verleden over te plaatsen naar de verwoeste straten van het hedendaagse Belfast, dan had hij geen duidelijker omschrijving

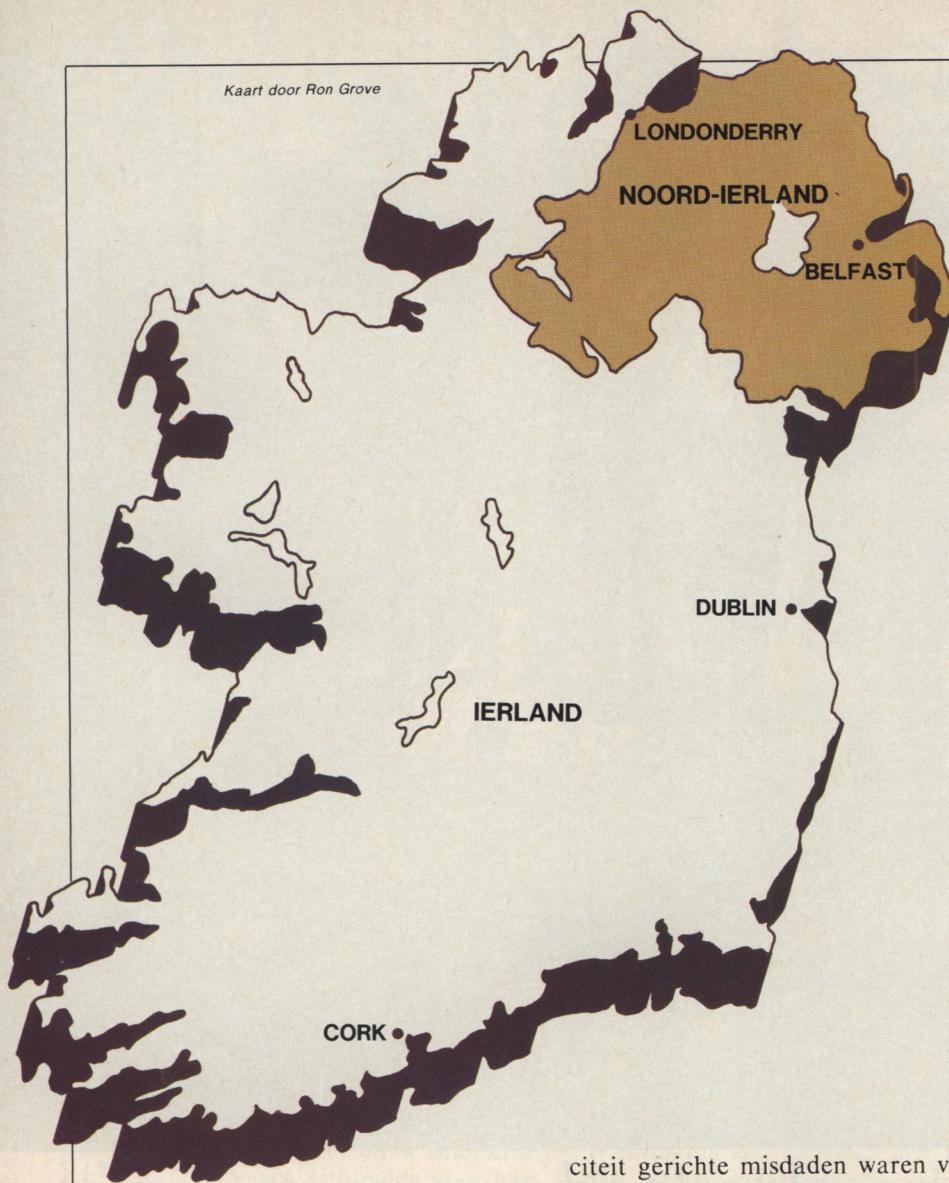
kunnen geven van het nu al tientallen jaren heersende geweld dat Noord-Ierland tot een puinhoop heeft gemaakt. Het nog steeds voortdurende conflict in het Midden-Oosten buiten beschouwing gelaten, lijkt geen enkel ander probleem van onze tijd zo hardnekkig en onoplosbaar als dat van Ierland.

De toestand is nu zelfs zo geworden dat velen in Ulster de bomaan-

slagen, de schietpartijen, het prikkeldraad, de controleposten en de militaire patrouilles als een normale zaak zijn gaan beschouwen. Geen mens schijnt te weten hoe een vreedzame oplossing kan worden bereikt.

Augustus jl. was het tien jaar geleden dat er Britse troepen naar het betrokken gebied werden gezonden om een einde te maken aan de bloedige terreuracties tussen de pro-

Kaart door Ron Grove

testantse meerderheid en de rooms-katholieke minderheid, een strijd die aan 2000 mensen het leven heeft gekost en waardoor alleen al in de afgelopen tien jaar vele duizenden anderen invalide zijn geworden.

Slechts enkele dagen na deze grimmige gedenkdag barstte het geweld opnieuw los met een wraakzuchtige bomaanslag door de IRA op „Bloedige Maandag”, waarbij de 79-jarige hertog van Mountbatten van Birma, Englands zeeheld uit de Tweede Wereldoorlog en neef van koningin Elizabeth II, om het leven kwam. Het opblazen van Mountbattens jacht in de Donegal-baai aan de Ierse westkust werd vijf uur later in Noord-Ierland gevolgd door de moord op 18 Britse soldaten, eveneens door de IRA gepleegd.

Deze bloedige, vóór alles op publi-

citeit gerichte misdaden waren voor een ieder een duidelijke aanwijzing dat de oorlog in Noord-Ierland weer was opgelaaid, zodat de toch al gevaarlijke spanningen tot explosieve hevigheid werden opgevoerd. Velen menen dat er een nieuwe terreurgolf voor de deur staat.

Bewogen geschiedenis

Geweld is in Ierland volstrekt geen nieuw verschijnsel. En Groot-Brittannië heeft er al mee te maken sinds in 1155 paus Adrianus IV — de enige Engelse paus uit de geschiedenis — aan koning Hendrik II het gezag over het groene eiland verleende. Sindsdien heeft Ierland de Britten alleen maar last bezorgd. Maar van Iers standpunt bezien is Groot-Brittannië altijd een vloek voor het eiland geweest.

Van meet af aan heeft de godsdienst in deze Ierse verwickelingen

een grote rol gespeeld. In het jaar 432 raakte het katholicisme verstrikt in het Iers-Keltische christendom door Patrick, een bisschop die later beschermheilige van Ierland zou worden. Ruim duizend jaar later verdreven protestantse Britse vorsten — onder wie koningin Elizabeth I en Jakobus I — de inheemse katholieke bevolking uit de noordelijke delen van het eiland en lieten tienduizenden loyale protestanten uit Schotland en Engeland hun plaats innemen; dit zijn de voorouders van het merendeel van de huidige bevolking van Ulster — protestantse Ieren van Schotse afkomst. De Britse strategie was destijds gebaseerd op de verwachting dat een protestantse gemeenschap in Ierland het Europese katholieke verzet tegen het Britse gezag zou doen afnemen.

In 1649 landde Oliver Cromwell, de „Lord Protector” van het tijdelijk van zijn koning beroofde Engeland, met zijn leger van 20.000 Ironsides, zoals deze geduchte ruitery werd genoemd, in Dublin en ontketende, in een poging de geest van oproer voor altijd uit te roeien, een waar schrikbewind in Ierland. Hierom wordt zijn naam nog tot op de huidige dag door de katholieke Ieren vervloekt.

Vier decennia later, in 1690, versloeg Englands protestantse koning Willem van Oranje de Franse en Ierse legers van Jakobus II, Englands laatste katholieke monarch, in de beslissende Slag aan de Boyne, waarmee hij het protestantse gezag over Ulster voor de komende eeuwen vestigde. Banieren met het opschrift „Denk aan 1690” worden nog steeds meege dragen in de optochten, die in de protestantse streken van Noord-Ierland ter gelegenheid van Ulsters jaarlijks „marsseizoen” worden gehouden.

Op 1 januari 1801 werd de „Act of union” van kracht, een wet die voorzag in de volledige politieke eenwording van Groot-Brittannië en Ierland, tot groot ongenoegen van een luide Ierse minderheid. Het „aanzien” van de Britten bereikte haar dieptepunt toen veertig jaar later, in 1841, in Ierland de aardappeloogst mislukte en nochtans de op het eiland zelf zo hard nodige levensmiddelen naar Engeland werden verscheept,

Michel Arlaud — Liaison

GEWELD EN BLOEDVERGIETEN maken deel uit van het levenspatroon van vele Noordieren. Links: Britse soldaten met beveiligingsuitrusting trachten in Belfast een eind te maken aan ongeregeldeheden tussen katholieken en protestanten. Rechts een Brits soldaat pauzeert tussen het patrouilleren. Er zijn tegenwoordig 13.000 man Britse troepen in Noord-Ierland gestationeerd.

terwijl de Ieren bij tienduizenden van honger omkwamen.

Afscheiding

Ook de daarop volgende decennia bleef de „Ierse kwestie” als een molensteen om Groot-Brittannië's nek hangen, en overheerste vaak gewichtiger binnenlandse en buitenlandse politieke aangelegenheden. Voortdurend klonk in het Britse parlement in Westminster de leuze „Home Rule” — zelfbestuur — voor Ierland, en ontwikkelden zich daar felle debatten tussen voor- en tegenstanders. In 1916 kwamen de Ierse gevoelens tot een woedende uitbarsting tijdens de zogenaamde „Paas-

week-opstand” te Dublin, het begin van de hernieuwde strijd voor Ierland's bevrijding van het Britse gezag. De opstand, geleid door de Sinn Fein — een politieke partij die de politieke en culturele onafhankelijkheid van heel Ierland eiste — werd evenwel snel door Britse troepen onderdrukt en de aanvoerders werden terechtgesteld. Toch zou deze opstand de katalysator worden tot het verwerven van de onafhankelijkheid voor een groot deel van Ierland.

In 1922 werd eindelijk een compromis bereikt met de schepping van de katholieke „Ierse Vrijstaat”; deze kreeg de status van dominion van het Britse Gemenebest en werd gevormd

door 26 van Ierland's 31 graafschappen en besloeg ruim 80% van het gehele eiland. Groot-Brittannië hoopte door deze oplossing tot vreedzame betrekkingen met Ierland te geraken. De zes voornamelijk door protestanten bevolkte noordelijke graafschappen van de provincie Ulster — ongeveer zo groot als Friesland, Groningen en Drente samen — besloten in een referendum bij Groot-Brittannië te blijven; ze kregen wel een eigen parlement, gevestigd in en genoemd naar het kasteel Stormont, even buiten Belfast. (In maart 1972 ontbond Groot-Brittannië dit parlement en bestuurt het gebied nu rechtstreeks vanuit Westminster.)

In 1949 verbrak de Ierse Vrijstaat alle betrekkingen met Groot-Brittannië en riep zich uit tot de soevereine „Republiek Ierland”. Maar Ulster bleef, steviger dan ooit, met Groot-Brittannië verbonden; de overgrote meerderheid van de bevolking van Noord-Ierland wenste een integreerend deel van het Verenigd Koninkrijk te blijven.

Moelijkheden in Ulster

Van Ulsters 1,5 miljoen inwoners zijn er één miljoen protestant en de overige 500.000 katholiek. Na de schepping van de Ierse Republiek kwamen deze twee groeperingen steeds scherper tegenover elkaar te staan. De katholieken beschuldigden de protestanten van „knoeierijen” bij de verkiezingen, zodat de katholieken niet naar verhouding van hun aantal in het Stormont Parlement werden vertegenwoordigd.

Het valt niet te ontkennen dat de protestantse macht op politiek en economisch gebied in Ulster nagenoeg absoluut was geworden. De katholieke minderheid heeft nu op politiek terrein meer in te brengen en heeft meer zeggenschap in regeringszaken. Die discriminatie vond men op vele gebieden van het maatschappelijk leven. Het onderwijs is voor het overgrote deel confessioneel gesplitst. De protestanten gaan naar de openbare school, de katholieke jeugd bezoekt katholieke scholen. Ook op het gebied van de huisvesting is er een scheiding naar geloof. In het bedrijfsleven worden de katholieken ook in zekere mate gediscrimineerd, wat tot gevolg heeft dat de katholieken doorgaans de minder aantrekkelijke banen krijgen en dat de werkloosheid onder hen veel groter is.

De verbittering en verontwaardiging van de katholieken over deze degradatie tot „tweederangs burgers” nam met het jaar toe. In 1968 kwam een katholieke actie voor burgerrechten op gang en dat leidde tot wederzijdse daden van geweld.

Een plotselinge verheving van deze godsdienststrijd eerst in Londonderry en vervolgens in Belfast, bracht de Britse premier Harold Wilson ertoe medio augustus 1969 een eerste contingent van 1000 militairen naar Noord-Ierland te sturen met de

opdracht daar de orde te herstellen en het geweld te bestrijden tot er een politieke oplossing kon worden bereikt. Over het algemeen werden de Britse troepen door de katholieke bevolking hartelijk verwelkomd omdat deze hen zag als beschermers tegen de plunderende protestanten.

Maar dat enthousiasme was van korte duur. Steeds meer katholieken in Ulster gingen de Britse troepen zien als een bezettingsleger, dat met alle middelen diende te worden bestreden. Tegenwoordig zijn er meer dan 13.000 militairen in Ulster gelegerd; in 1972 waren het er zelfs 21.000. De afgelopen tien jaar werden 300 van deze Britse soldaten gedood; ze vielen als slachtoffer van het Ierse Republikeinse Leger.

Britten, verdwijn!

De in 1919 gestichte IRA had al eerder een guerrilla-oorlog tegen de Britten ontketend met als inzet onafhankelijkheid voor Ierland. Hoewel dit leger officieel door zijn oude bevelhebber, Eamon de Valera, was ontbonden, dook het na de stichting van de Ierse Republiek toch weer op.

De IRA heeft nooit de afscheiding van Ulster willen accepteren, en de organisatoren van dit leger zijn vastbesloten Ulster te „bevrijden” door een eind te maken aan het Britse gezag over deze provincie, en het hele eiland tot één onafhankelijke natie te maken.

Om deze „bevrijding van ons land” te verwezenlijken neemt de IRA zijn toevlucht tot geweld. Zijn leden beweren dat hun slechts zeer beperkte mogelijkheden openstaan om hun doel te bereiken; ze beschouwen geweld als de enige oplossing. Hun strategie is erop gericht de Britten het leven zo zuur te maken dat dezen uiteindelijk maar besluiten hun handen voor altijd van Ierland af te trekken.

„Brits out” — Britten verdwijn — luidt de strijdkreet van de IRA. Maar de ironie van de situatie wil dat juist het terrorisme van de IRA de voornaamste reden is waarom de Britse troepen in Ulster blijven. Waarnemers zijn unaniem van mening dat het verdwijnen van de Britse troepen onherroepelijk tot een com-

plete burgeroorlog in Ulster zou leiden. Het zou, volgens hen, voor de protestantse extremisten het sein zijn om het recht in eigen hand te nemen en op hun manier met de IRA af te rekenen; dit zou leiden tot een bloedbad onder de burgerij zoals we dat ook in Libanon hebben gezien.

Zelfs de premier van de Ierse Republiek, Jack Lynch, zegt dat hij de Britse troepen niet opeens uit het noorden wil zien verdwijnen. „Zonder de aanwezigheid van het Britse leger,” zo heeft hij verklaard, „zou het gevaar van een burgeroorlog veel groter zijn”.

Achter in de jaren '60 bezat de IRA nog de krachtige steun van de katholieken in Ulster. In 1969 echter viel de IRA in twee groeperingen uiteen: de kleine, extreem linkse „Officials” en de meer militante socialistische „Provisionals”. Deze Provo's met hun harde kern van zo'n 400 man plus nog zo'n 1000 aanhangers die bereid zijn aan gewelddaden mee te doen, vormen thans de leiding in de IRA. Het toenemende gebruik van geweld door de Provisionals bracht echter vele katholieken ertoe hun ideeën te herzien; ze begonnen zich te realiseren dat juist zij — de mensen die de IRA „bescherming” had toegezegd — het meest van deze terreur te lijden hadden. Ofschoon ze voor het merendeel achter het streven van de IRA stonden, begonnen ze toch ernstig aan de juistheid van de toegepaste middelen te twifelen. Er bestaat geen twijfel over dat een meerderheid van de katholieken in Ulster de aansluiting van hun provincie bij de Ierse Republiek zou toejuichen. Maar wat deze mensen vóór alles wensen, is rustig en vreedzaam in hun eigen land wonen — of dat nu Ulster of Ierse Republiek heet — als de gelijken van de rest van de bevolking.

In het zuiden heeft de meerderheid van de Ierse katholieken de IRA en zijn methoden resoluut afgewezen. De regering in Dublin heeft de IRA zelfs officieel veroordeeld. De Fianna Fail, de partij van premier Jack Lynch, is voorstander van een verenigd Ierland, maar verwerpt de toepassing van geweld als middel om zo'n integratie te bereiken; de partij is er zich volkomen van bewust dat

die vereniging alleen maar werkelijkheid kan worden als alle mensen in Noord-Ierland daarmee instemmen.

Komt er burgeroorlog?

Toen in 1978 het aantal gewelddaden aanmerkelijk terugliep, werd dit algemeen beschouwd als een aanwijzing dat men de situatie in Noord-Ierland beter in de hand begon te krijgen. Maar een sterke toename van het geweld — culminerend in de aanslag op Mountbatten — leert dat die hoop nergens op gebaseerd was. Humphrey Atkins, Groot-Brittanniës minister voor Noord-Ierse zaken, moest onlangs bekennen dat de IRA zich gedurende die periode van schijnbare rust had beziggehouden met hergroepering, extra training, herbewapening en het opnieuw bedenken van de te volgen tactieken. Uit geheime inlichtingen is gebleken dat de IRA nu een goed gedisciplineerd leger is geworden van guerrillastrijders die tot alles bereid zijn, en dat voor een toename van de terreur moet worden gevreesd.

Dit vooruitzicht maakt de mogelijkheid van een reactie van protestantse zijde zeer reëel, hetgeen zou kunnen leiden tot een onbeperkte burgeroorlog tussen de beide godsdienstige groeperingen. Nu al hoort men van plannen tot wraakacties door protestantse paramilitaire formaties zoals de Ulster Defense Association, de Ulster Volunteer Force en de Ulster Freedom Fighters. Militante protestanten hebben gezworen zich dood te vechten om een gedwongen vereniging van de beide Ierse gebieden te voorkomen.

Noord-Ierland bereidt zich nu reeds voor op een bloedige opleving van geweld, waardoor de „Ierse kwestie” andermaal de voorpagina's van de buitenlandse pers zal halen.

Een religieus conflict?

Men hoort weleens beweren dat de strijd die Noord-Ierland verscheurt, niet in de eerste plaats een religieus conflict is. Er bestonden reeds lang interne tegenstellingen tussen de Ieren over de vraag of ze Groot-Brittannië al dan niet trouw zouden blijven, lang voordat koning Hendrik VIII met de paus in Rome brak. Sommige Ieren hadden zich fel ver-

zet tegen samensmelting met Engeland, doch anderen, de „unionisten” of „loyalisten”, werkten uit vrije wil met Londen samen.

Nadat in 1534 de protestantse kerk van Engeland was gesticht, vielen de twee vijandige Ierse partijen zowel op religieus als politiek gebied uiteen, terwijl het conflict ook nog een „protestants” en een „katholiek” facet kreeg. Het door de overheid in beslag nemen van katholieke landerijen in het noorden, gevolgd door het „planten” van protestantse Schotten en Engelsen op die gronden, verergerde nog de religieuze polarisatie.

De daarop volgende eeuwen werd het steeds moeilijker uit te maken waar het politieke conflict eindigt en het religieuze begint. Religie en politiek zijn op een niet te ontwarren wijze in elkaar verward geraakt. Weliswaar hanteert niemand in Noord-Ierland die bij het conflict betrokken is, theologische dogma's en kan men dus in dit opzicht niet van een godsdienststrijd spreken; maar de bevolking van Noord-Ierland maakt zélf wel verschil op religieuze gronden. Ze zien zichzelf vóór alles als *katholieken* of *protestanten*. Bijgevolg kan men de Ierse kwestie moeilijk anders dan sectarisch van aard beschouwen.

Wel dient men een zeer belangrijk feit steeds in gedachten te houden: onder het mom van religieuze tegenstellingen worden maar al te vaak politieke activiteiten verricht door mensen die zelden of nooit hun godsdienstige plichten naleven. Vele doorgewinterde terroristen, die voor de bloedbaden in Ulster verantwoordelijk zijn, hebben in geen jaren een voet in een kerk gezet. Er zijn onder hen zelfs overtuigde atheïsten. Bovendien houden culturele verschillen de twee bevolkingsgroepen in Ulster gescheiden.

Nodig is: bekering

Waar ligt nu de oplossing van de Ierse kwestie? Is het mogelijk dat de beide gemeenschappen vreedzaam naast elkaar leven? Pogingen daartoe van politici hebben tot dusverre maar bitter weinig opgeleverd. De campagnes tot herstel van de vrede, het werk van tientallen vredesorganisaties die proberen de partijen nader tot elkaar

te brengen, hebben allemaal weinig resultaat gehad. Een definitieve, vreedzame oplossing van het probleem lijkt thans verder weg dan ooit.

Men vindt de oplossing van de Ierse kwestie — de enige werkelijke oplossing — in de bijbel, het boek dat men in Ierland in de huizen van zowel katholieken als protestanten kan vinden.

„Waaruit komt bij u strijden en vechten voort?” zo vraagt de apostel Jakobus. „Is het niet hieruit: uit uw hartstochten, die in uw leden zich ten strijde toerusten? Gij begeert, doch gij hebt niet; gij zijt moorddadig en najverig en gij kunt er niets mede verkrijgen; gij vecht en gij strijdt. Gij hebt niets, omdat gij niet bidt. (Of,) gij bidt wel, maar gij ontvangt niet, doordat gij verkeerd bidt . . .” (Jak. 4:1-3).

Elk van beide partijen in het conflict wil pertinent zijn zin doordrijven, wil bemachtigen wat hij begeert, ongeacht op welke wijze. Nochtans heeft geen van beide gekregen wat zij verlangt, en zo woedt het conflict onverminderd voort, zonder dat het eind ervan in zicht is. De oorzaak daarvan is — zoals de apostel Jakobus ons leert — dat zij niet werkelijk de hulp van *God* hebben ingeroepen bij hun zoeken naar een oplossing.

Dikwijls is van Ierland gezegd dat dit land „teveel godsdienst, maar te weinig christelijkheid heeft”. Ziehier de kern van de zaak. God moet niets hebben van loze gebeden van lieden die weliswaar zijn naam belijden, maar zijn Woord — de bijbel — ontwijden.

Christen zijn is een *wijze van leven* — niet enkel het eens per week samenkomen voor een ritueel. Nochtans volharden vele Ieren in een wijze van leven die zich kenmerkt door vooroordeel, haat, discriminatie en afkeer, ja in sommige gevallen door niets minder dan moord en doodslag.

Dit is zeer beslist niet de christelijkheid uit de bijbel die leert: „Hebt uw vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen” (Matth. 5:44, *Statenvert.*). Zolang de grote meerderheid van de Ieren
(Zie verder pagina 29)

BEREID U VOOR OP EEN DRASTISCHE VERLAGING VAN UW LEVENSTANDAARD

door Herbert W. Armstrong

Het wordt tijd dat u de werkelijke betekenis leert kennen van de inflatiespiraal waarin wij ons tegenwoordig bevinden, van de stijgende renten en van onze vrees voor een ernstige depressie.

Er zit heel wat meer achter al deze economische ongerustheid dan het op het eerste gezicht lijkt. De wortels ervan reiken zelfs tot de geschiedenis van de oudheid en tot de bijbelse profetie. Waar worden de Verenigde Staten en de Britse natie in de bijbelprofetie genoemd? En wat wordt er juist over deze toestanden voorspeld?

Wat betekent het allemaal? Wat voorspelt het voor een betrekkelijk nabije toekomst?

Wij in de Verenigde Staten hebben ons mogen verheugen in de hoogste levensstandaard van welk volk ook in de geschiedenis van de mensheid. Er is een oorzaak voor die weergalozе welvaart die ons deel werd. Er bestaat ook een oorzaak voor de devaluatie van de dollar op buitenlandse markten, voor onze huidige abnormale inflatie, en voor de angst in financiële- en regeringskringen dat wij heel goed aan het begin kunnen staan van de ernstigste economische depressie in onze geschiedenis.

Reeds diverse malen heb ik een

economische analyse gepubliceerd van de ware oorzaken van de inflatiespiraal en van andere economische tegenspoed in de Verenigde Staten.

Maar nu sluit zich de worggreep van de inflatie en andere economische verstoringen om onze hals. Deze ontwikkeling zal zich in de komende twee jaren nog verder voortzetten en uw levensstandaard aanmerkelijk omlaag duwen.

Meer dan alleen economische factoren

In feite is dat wat ons nu overkomt veel meer dan alleen maar een kwestie van economische oorzaken en gevolgen. Hoewel die natuurlijk hun deel hebben bijgedragen.

Meer dan eens heb ik een incident beschreven dat zich begin januari 1914 in mijn persoonlijke leven heeft voltrokken. (De meesten van onze lezers waren nog niet geboren.) Ik was toen redactioneel vertegenwoordiger van Amerika's grootste economische tijdschrift. Ik reisde — in die dagen natuurlijk per trein — vanuit Buffalo in oostelijke richting in de staat New York. In Utica kreeg ik een telegram van onze hoofdredactie met de opdracht de eerste trein terug te nemen naar Detroit voor een interview met Henry Ford.

Henry Ford stond die ochtend met enorme koppen op de voorpagina's van de ochtendbladen. De Ford Motor Company had zojuist een sensationele nieuwe loonschaal van 5 dollar per dag ingevoerd.

Vijf dollar was in 1914 een hoop geld. Mijn hoofdredactie wilde dat ik er een verhaal over schreef, en persoonlijk alle feiten ging verzamelen.

In zekere zin vormde dat het begin van de hoogste levensstandaard van de Verenigde Staten, hoger dan enig land ooit had gekend, hoewel de Amerikaanse standaard mogelijk al de hoogste ter wereld was. Maar met Henry Fords sensationele nieuwe loonschaal zou onze Amerikaanse levensstandaard tot een nooit vertoende wereldpiek opklimmen.

Ik sprak met de heer Ford, maar vernam dat het hele nieuwe plan ontworpen was door het hoofd van de sociologische afdeling, John R. Lee, en dat hij er ook de leiding van had.

„Als ik het goed begrijp betaalt u nu verreweg de hoogste lonen van de hele automobiellndustrie”, zei ik tegen de heer Lee.

Hij glimlachte. „In tegendeel,” zei hij, „wij betalen de laagste.”

Ik was sprakeloos. „Maar de vakbondsschaal is toch 3 dollar 75 voor een tienurige werkdag?”

„Inderdaad”, bevestigde hij.

„En betaalt u nu niet 5 dollar voor een werkdag van maar negen uur?”

„U hebt opnieuw gelijk, maar wij rekenen niet met wat wij op die basis uitbetalen. Wij berekenen het op de basis van wat wij ontvangen voor elke dollar die wij uitgeven. Ziet u, onze verkopen zijn nu omvangrijk genoeg om ons in staat te stellen een nieuwe lopende band te installeren, of een assemblagestraat. Wij maken ten volle gebruik van de omstandigheid dat minder mensen met machines veel meer kunnen produceren dan een groter aantal werklieden met de hand. Wij beginnen met elke auto aan het ene uiteinde van een lopende band-systeem. Iedere werkmans taak zijn taak verrichten terwijl die band langs hem schuift. Op die manier hebben wij de produktiesnelheid in de hand. In feite maken wij nu voor 5 dollar een tweemaal zo hoge mandag-produktie als onze rivalen bij een arbeidstijd die een uur hoger ligt dan die van onze employés.”

„Dat betekent,” aldus vervolgde de heer Lee, „dat andere fabrikanten in onze branche voor twee dagen werk 7 dollar 50 betalen voor dezelfde produktie die wij in één negenurige werkdag maken voor 5 dollar. En dus betalen wij 2½ dollar minder per dag voor dezelfde resultaten die anderen behalen in twee werkdagen van 10 uur.”

Maar het duurde niet lang of alle automobiefabrikanten schakelden over op de lopende band, d.w.z. op een produktiesysteem waarbij op grote schaal machines werden ingezet. En niet alleen zij, maar alle grote fabrikanten in de Verenigde Staten deden dat.

Amerika bood haar fabrikanten een zeer groot afzetgebied voor haar machinale massaproductie. In die tijd beschikten andere landen — zoals Groot-Brittannië, Europa, Rusland en Japan niet over massale afnamemogelijkheden.

Maar in twee wereldoorlogen is dat allemaal veranderd.

Intussen gingen de Amerikaanse fabrikanten te beginnen met de Eerste Wereldoorlog door middel van deze nieuwe machinale massaproductie meer per kostendollar produceren. En daardoor stegen de winsten van de fabrikanten tot abnormale hoogten.

Maar de vakbondsleiders waren niet van plan de kapitaalverschaffers en de directies al die sterk gestegen winsten te laten houden. Het vakbondswezen beleefde een snelle opkomst, die zelfs met geweld gepaard ging. In de Verenigde Staten braken overal stakingen uit met de bedoeling de reusachtig toenemende winsten in handen van de werknemers te spelen. Gewelddadigheden zoals het bloedbad van Herrin in Illinois, en de ramp bij de Los Angeles Times schokten het hele land.

De fabrieksarbeid trok een snel toenemende stroom plattelanders, tot dan toe in de meerderheid, naar de steden. Hierdoor werden fabrieksarbeiders de voornaamste consumentenklasse van Amerika.

Gevolg? De Amerikaanse levens

Er bestaat een oorzaak voor de devaluatie van de dollar op de buitenlandse markten, voor onze huidige abnormale inflatie.

standaard rees tot een nooit eerder door welk land ook bereikte hoogte.

Pas de laatste tijd is de vakbeweging erin geslaagd de levensstandaard van de consumenten in de andere industrielanden aanmerkelijk te verhogen.

Britannië's eertijds dominerende positie

Voor de eerste wereldoorlog was het Britse rijk opgeklommen tot het in materieel opzicht welvarendste, en zelfs machtigste rijk dat ooit in de geschiedenis had bestaan.

De wereldomvattende economische- en machtsoverheersing nam zowel in Groot-Brittannië als in de Verenigde Staten een aanvang in de jaren 1800-1804. In die jaren klommen de Verenigde Staten, voorname-lijk ten gevolge van de verwerving van Louisiana, in één klap op van hun voormalige 13 koloniën-status

tot die van een grote mogendheid.

Maar eerst zou Brittannië omhoog schieten tot materiële grootheid. In 1804 was Londen de financiële hoofdstad van de gehele wereld. De Britten hadden grote delen van Afrika en Azië, waaronder India, opgeslokt. Zij gingen er prat op dat in hun rijk de zon nooit onder ging.

Maar de opeens aan de top gekomen baronnen behielden hun sterk gestegen welvaart grotendeels voor zichzelf. Hun weelde werd niet met de lagere klassen gedeeld. Tot na de Eerste Wereldoorlog kon een jongen geen hogere opleiding volgen, tenzij zijn vader een universitaire opvoeding had gehad. Het klassenstelsel in Engeland hield de lagere klassen op een laag peil.

De hoogste klasse bouwde zich enorme herenhuizen, van twintig kamers oplopend tot de „Great Houses” die meer gelijkenis vertoonden met koninklijke paleizen. In 1959 kocht ik één van de kleinere van dergelijke landgoederen, met een landhuis van zo'n 25 kamers plus vele paarde- en koeiestallen en enkele mooie tuinen (die wij na het wieden van het tot heuphoogte opgeschoten onkruid in hun oorspronkelijke schoonheid terugbrachten). Dit werd het begin van de campus van het Ambassador College in Engeland. Naarmate we bleven uitbreiden werden andere gebouwen toegevoegd.

Tegenwoordig is Engeland zijn imperium kwijt, en is niet langer een grootmacht zoals de Verenigde Staten of Rusland. De Britse arbeider heeft enige vooruitgang geboekt, en het hele land heeft nu meer deel aan de economie. Maar sedert de Eerste Wereldoorlog is Brittannië zowel in nationale welvaart als in kracht aan het afzakken.

En nu staan de Verenigde Staten aan het begin van hetzelfde omlaagvoerende pad.

Onze opkomst en neergang hebben historische wortels

Er schuilt een veel belangrijker oorzaak achter de Anglo-Amerikaanse opkomst en neergang dan machinale massaproductie en vakbondsactiviteiten die de welvaart meer spreiden.

Er is een veel belangrijker oorzaak waardoor onze huidige levensstandaard nu bezig is in snel tempo te dalen.

Het is waar dat Brittannië, hoewel het als een voormalig wereldimperium zijn nationale grootheid heeft verloren, tegenwoordig een wat betere verdeling kent van de welvaart die is overgebleven. De Britse werknemer verdient nu waarschijnlijk iets meer dan de helft van het tegenwoordige inkomen van de Amerikaanse arbeider. Maar de Zwitserse, Westduitse, Zweedse en andere Europese levensstandaards zijn veel sterker gestegen.

Maar de werkelijke oorzaak van de opkomst en neergang van Brittannië en de Verenigde Staten dateert van eeuwen voor Christus.

Onze historische wortels

Er is een veel belangrijker reden — zowel voor het opklimmen van Amerika tot de hoogste levensstandaard die ooit door enig volk in de geschiedenis van de aarde werd genoten, als voor de plotselinge duik waaraan wij nu zijn begonnen.

Inderdaad realiseren weinig mensen zich dat God honderden jaren voor Christus bepaalde onverbreekelijke en onherroepelijke beloften heeft gedaan aan de afstammelingen van de aartsvader Abraham. Het „traditionele christendom” heeft zich dat nooit gerealiseerd, laat staan verkondigd.

In het Nieuwe Testament wordt Abraham aangeduid als de „vader der gelovigen”, aangezien al Gods beloften van redding en eeuwig leven door Christus aan Abraham werden gedaan — en Jezus Christus een directe afstameling was van Abraham.

Maar wat zelfs theologen niet begrijpen, is dat God Abraham tweevoudige beloften deed. Hij beloofde hem genade, door Abrahams afstameling Jezus Christus — maar ook deed Hij de onverbreekelijke beloften van nageslacht — iets wat de „traditionele christenheid” en de theologische „schriftgeleerden” volledig over het hoofd hebben gezien.

De belofte van genade die God Abraham deed, was geestelijk en individueel (Gal. 3:16). Maar de belofte van een nageslacht was zuiver nationaal en materieel. Voor een juist begrip van de bijbelse profetie is het beslist nodig zich te realiseren dat God Abraham ook beloften deed van een nageslacht in de betekenis van een stam, een volk of een natie — iets

dat geheel losstaat van de onstoffelijke beloften van redding en een eeuwig leven.

God zei: „Ik zal u uitermate vruchtbaar maken en u tot volken stellen, en koningen (meer dan één) zullen uit u voortkomen” (Gen. 17:6). Noteer dat deze volkeren en koningen uit Abraham zullen voortkomen, d.w.z. door lichamelijke verwekking, en niet door geestelijke wedergeboorte.

„Ik zal mijn verbond oprichten tussen Mij en u . . . in hun geslachten (meervoud), tot een eeuwig verbond . . .” (vers 7).

Kan niet alleen op joden slaan

Dit kan niet *alleen* op de joden slaan. De joden zijn nooit meer dan *een* volk geweest.

Eenmaal vervuld in de Britten en de Amerikanen, werd het behoud van het eerstgeboorterecht door hen afhankelijk van wat zij ervan maakten.

God stelde Abraham op de proef. En door zijn geloof doorstond Abraham de proeve der gehoorzaamheid, zelfs tot de bereidheid zijn enige zoon te offeren. Het was toen dat God het verbond met Abraham onvoorwaardelijk maakte.

Een verbond is een contract — als regel, zoals in dit geval, tussen twee partijen. Iemand verbindt zich bij contract om bepaalde beloningen te betalen *als* de ander zich aan bepaalde condities houdt. Maar God gaf zijn verbond met Abraham een onvoorwaardelijk karakter — nadat Abraham zijn deel was nagekomen, en voldaan had aan de voorwaarde van gehoorzaamheid.

„Ik zweer bij Mijzelf, luidt het woord des Heren: omdat gij dit gedaan hebt . . . zal Ik u rijkelijk zegenen, en uw nageslacht zeer talrijk maken, als de sterren des hemels en als het zand aan de oever der zee”

(Gen. 22:16-17). Deze beloften werden doorgegeven via Isaäk en Jakob.

Later legde de profeet Israël (Jakob) zijn handen op de beide zonen van Jozef, zeggende: „Laat in hen mijn naam (Israël) voortleven” — d.w.z. in hun afstammelingen. God beloofde dat de afstammelingen van Manasse, Jozefs oudste zoon, een zeer grote natie zouden worden, terwijl het nageslacht van zijn broer Efraïm zich tot „een volheid van volkeren” zou ontwikkelen — dat wil zeggen tot een gemenebest van naties.

Iemand met zeer oppervlakkige bijbelkennis is zelfs verroud met de geestelijke toezegging van een Messias, en van eeuwige redding door Hem. Maar God deed Abraham ook nationale en materiële beloften van een omvangrijke nakomelingschap.

De geestelijke beloften van eeuwige redding worden als de Scepter aangeduid, en de nationale toezeggingen met betrekking tot een grote nakomelingschap als het geboorterecht — dat wat geërfd wordt krachtens het recht van geboorte.

Gods eerbiediging van de beloften inzake eigen nakomelingschap uitte zich in zijn toezegging: „Ik zal u uitermate vruchtbaar maken en u tot volken stellen, en koningen (meer dan één) zullen uit u voortkomen” (Gen. 17:6).

De Messiaanse beloften inzake deze omvangrijke nakomelingschap hadden betrekking op de stam van Juda, welks leden de bijnaam joden kregen. Maar „het eerstgeboorterecht (beloften van een grote nakomelingschap) viel ten deel aan Jozef”. De nationale, materiële belofte van het eerstgeboorterecht — recht van geboorte — werd geschonken aan de twee stammen die ontsproten waren aan de beide zonen van Jozef, Manasse en Efraïm (1 Kron. 5:1-2).

Na de dood van Salomo splitsten de twaalf stammen van Israël zich in twee naties. De natie Israël wees Salomo's zoon Rehabeam als koning af, omdat hij hun belastingen nog hoger dreigde op te voeren dan Salomo. Zij stichtten in het noorden van Israël een nieuwe hoofdstad, Samaria, en kozen Jeróbeam tot koning.

Vervolgens scheidde de stam van
(Zie verder pagina 25)

WAAR ZULLEN CHRISTENEN REGEREN?

door Raymond F. McNair

Welke beloning stelt God de rechtvaardigen, degenen die in Hem geloven en Hem gehoorzamen, in het vooruitzicht. Belooft Hij hun de hemel, de limbus, het vagevuur? Of zullen de „gereden” hier op deze goede aarde een paradijs beërven?

Ofschoon miljoenen oprechte mensen er heel anders over denken, rept de bijbel er met geen woord over dat de heiligen naar de hemel gaan. Gods woord leert ons dit: „De hemel is de hemel van de Here, maar de aarde heeft Hij de mensenkinderen gegeven” (Ps. 115:16).

En David werd geïnspireerd te openbaren: „Wie de Here verwachten, zij zullen het land beërven” (Ps. 37:9, 22.) Voorts zei hij: „Maar de ootmoedigen beërven het land en verlustigen zich in grote vrede” (vers 11).

Betekent dit nu dat de ootmoedigen in dit leven de aarde zullen beërven? Neen, want doorgaans is het de trotse, arrogante, slechte en gewelddadige mens die in onze dagen heel veel van deze aarde naar zich toehaalt.

Hoelang zullen de ootmoedigen een recht op deze aarde behouden? „De rechtvaardigen beërven het land en wonen daarin voor immer” (vers 29).

Christus beloofde de aarde

Sommigen echter betogen dat het Hebreeuwse woord dat met „voor immer” is vertaald — zoals in Psalm 37:29 — niet werkelijk „voor altijd” betekent.

Let eens op Christus' belofte aan de ootmoedigen dezer aarde: „Zalig

de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven” (Matth. 5:5). Straks zullen we zien dat deze erfenis van de rechtvaardigen voor eeuwig is.

Maar zei Christus ooit dat de rechtvaardigen naar de hemel zouden gaan, of de hemel zouden beërven? Sommigen nemen dat zo maar aan. Wat Christus werkelijk zei was: „Zalig de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen” (Matth. 5:3).

Sprak Jezus zichzelf tegen toen Hij in vers 3 de hemel in het vooruitzicht stelde, terwijl Hij in vers 5 de aarde beloofde? Neen, want wat Christus bedoelde te zeggen was dat de „armen van geest” het Koninkrijk zouden beërven, dat werd bestuurd of geregeerd door (of vanuit) de hemel. Met andere woorden: Hij bedoelde dat ze het Koninkrijk Gods zouden beërven.

Alleen Mattheus bezigde de uitdrukking „Koninkrijk der hemelen”, terwijl Markus, Lukas en Johannes zowel als de schrijvers van het overige deel van het Nieuwe Testament consequent de term „Koninkrijk Gods” gebruikten. Maar deze beide termen betekenen precies hetzelfde.

Met „Koninkrijk der hemelen” wordt eenvoudig bedoeld het Koninkrijk van dat machtig Opperwezen, welks troon in de hemel is. God zegt: „De hemel is Mij ten troon, en de aarde een voetbank . . .” (Hand. 7:49).

Dit betekent eenvoudig dat de hemel nu de plaats is waar Gods troon zich bevindt. Uiteindelijk zal God zelf zijn troon op deze aarde plaatsen. Christus zal tijdens het „millennium” onder de mensen wo-

nen, waarna, later, zelfs de Vader zal afdalen en eveneens voor immer onder de mensen zal wonen (Zie Openb. 21). De mens gaat niet naar de hemel — God komt naar deze aarde!

Niemand is opgevaren naar de hemel

Wij moeten heel ons geloof op de bijbel baseren, anders zal dat geloof vroeg of laat ineensorten.

Denk aan Christus' duidelijke woorden: „En niemand is opgevaren naar de hemel, dan die uit de hemel nedergedaald is, de Zoon des mensen” (Joh. 3:13). (In sommige manuscripten volgt achter „Zoon des mensen” nog de toevoeging „die in de hemel is”. Christus was echter niet in de hemel toen hij deze woorden sprak, doch op aarde.)

Ja, Jezus zei duidelijk dat behalve Hij geen sterveling ooit naar de hemel was gegaan.

Op die uiterst gewichtige Pinksterdag, zei de apostel Petrus door God geïnspireerd: „Want David is niet opgevaren naar de hemelen . . .” (Hand. 2:34).

Beloning wordt thans in de hemel bewaard

We hebben gezien dat Christus beloofde dat de zachtmoedigen „de aarde zullen beërven”, niet de hemel. Maar wel is het waar dat de beloning voor de rechtvaardigen thans in de hemel wordt bewaard.

Jezus zegt tot degenen die gesmaad, valselijk beschuldigd en vervolgd worden: „Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen” (Matth. 5:12). En Hij

maant zijn volgelingen aan: „...verzamelt u schatten in de hemel...” (Matth. 6:20).

Paulus zei tot de Hebreëen: „...wetende, dat gij hebt in uzelf een beter en blijvend goed in de hemelen” (Hebr. 10:34, *Statenvert.*).

De apostel Petrus sprak van „een onvergankelijke, onbevleete en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen weggelegd is voor u” (1 Petr. 1:4).

En Paulus verzekerde de christenen van Filippi: „Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus Christus als verlosser verwachten, die [bij zijn tweede komst] ons vernederd lichaam veranderen zal, zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt...” (Filipp. 3:20-21).

Deze en nog andere bijbelteksten onthullen duidelijk dat onze geestelijke beloning, onze „kroon”, thans in de hemel wordt bewaard. Maar zal hij daar blijven? Zullen wij naar de hemel gaan om onze beloning in ontvangst te nemen? Of zal Jezus Christus onze beloning bij zijn terugkeer naar deze aarde meenemen?

De apostel Paulus schreef: „Voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad” (2 Tim. 4:8).

Het zal bij Christus' verschijning zijn dat deze krans wordt geschonken. „En wanneer de opperherder verschijnt, zult gij de onverwelkelijke krans der heerlijkheid verwerven” (1 Petr. 5:4).

Christus' wederkomst

Maar wanneer zal het zover zijn? De leerstelling van de wederkomst is zeer goed bekend, en de bijbel leert het wel degelijk. Paulus legt het zo uit: „...zo zal ook Christus...ten tweede male zonder zonde aanschouwd worden door hen, die Hem tot hun heil verwachten” (Hebr. 9:28).

Bedenk dat Christus zei: „Want Ik ga heen [naar de hemel] om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder [naar deze aarde] en zal u

tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt waar Ik ben” (Joh. 14:2-3).

De discipelen beseften volkomen dat Christus hier zonder meer verklaarde dat Hij op aarde zou terugkeren; anders zouden ze Hem immers niet hebben gevraagd: „Wat is het teken van uw komst?” (Matth. 24:3).

Christus vergeleek zijn komst met het verschijnsel van de bliksem, zeggende: „Gelijk de bliksem...zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn” (Matth. 24:27).

Daarna zei Jezus tegen zijn discipelen dat er een „grote verdrukking” zou zijn, gevolgd door tekenen aan de hemel (vers 21, 22, 29). En na de hemelse tekenen „zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid” (vers 30). En in dit-zelfde hoofdstuk noemt Christus zijn komst dan nog zesmaal (vers 37, 39, 42, 44, 46 en 50).

Er is geen twijfel mogelijk dat Christus duidelijk heeft gezegd dat Hij naar de hemel zou gaan, maar ook dat Hij naar deze aarde terug zou keren om zijn heiligen tot zich te roepen en vervolgens met hen over alle volken te heersen.

Christus zei duidelijk dat „alle stammen der aarde” hem zullen zien „komen” met grote macht en heerlijkheid.

„En Hij zal zijn engelen uitzenden met luid bazuingeschal en zij zullen zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere” (vers 31).

Deze zelfde machtige gebeurtenis wordt ook beschreven in 1 Corinthe 15:51-54, 1 Thessalonicensen 4:13-17 en Zacharia 14:1-5.

Paulus gaf de Thessalonicensen een levendige beschrijving van Christus' wederkomst op aarde: „Want dit zeggen wij u...wij, levenden, die achterblijven tot de komst des Heren, zullen in geen geval de ontslapenen voorgaan, want de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods,

nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zó zullen wij altijd met de Here wezen” (1 Thess. 4:15-17).

Let wel dat we „op de wolken worden weggevoerd” om de Heer „in de lucht” te ontmoeten.

Terug naar de hemel?

Maar neemt Jezus dan de heiligen mee terug naar de hemel?

Sprekende over de wederkomst van Christus, wanneer Hij tegen zijn vijanden in Jeruzalem zal strijden, merkt Zacharia op: „Dan zal de Here uittrekken om tegen die volken te strijden, zoals Hij vroeger streed, ten dage van de krijg; zijn voeten zullen te dien dage staan op de Olijfberg... En de Here, mijn God, zal komen, alle heiligen met Hem” (Zach. 14:3-5).

Dit schriftgedeelte onthult ons dat Christus' voeten weer op de Olijfberg zullen staan en dat „alle heiligen” hem zullen vergezellen.

Deze zelfde waarheid wordt ook in het Nieuwe Testament onderwezen. Na Christus' opstanding bevond Hij zich op de Olijfberg, waar Hij in een wolk van de discipelen werd weggenomen. „En nadat Hij dit gesproken had, werd Hij opgenomen, terwijl zij het zagen, en een wolk ontrok Hem aan hun ogen” (Hand. 1:9).

Twee verblindende engelen verschenen aan de discipelen en zeiden hun: „Deze Jezus, die van u opgenomen is naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkomen als gij Hem ten hemel hebt zien varen” (vers 11). En ze stonden toen op de Olijfberg (vers 12).

Christus brengt de beloning mee

Christus heeft ons volkomen duidelijk gemaakt dat Hij zijn beloning bij zijn wederkomst zal meebrengen: „Zie, Ik kom spoedig en mijn loon is bij Mij om een ieder te vergelden, naardat zijn werk is” (Openb. 22:12).

Ziehier het loon dat Christus zal geven aan allen die overwinnen: „Maar wat gij hebt, houdt dat vast,

totdat Ik gekomen ben. En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf..." (Openb. 2:25-27).

Ook Daniël voorzegde de tijd wanneer Christus en de heiligen over deze hele wereld zullen regeren: "... en zie, met de wolken des hemels kwam iemand gelijk een mensenzoon... en hem werd heerschappij gegeven en eer en koninklijke macht, en alle volken, natiën en talen dienden hem. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan, en zijn koningschap is een, dat onverderfelijk is" (Dan. 7:13-14).

Deze „Mensenzoon” zal niet alleen over deze aarde heersen, want „daarna zullen de heiligen des Allerhoogsten het koningschap ontvangen, en zij zullen het koningschap bezitten tot in eeuwigheid, ja, tot in eeuwigheid der eeuwigheden” (vers 18).

Dit koningschap zal de hele wereld omvatten. „En het koningschap, de macht en de grootheid der koninkrijken onder de ganse hemel zal gegeven worden aan het volk van de heiligen des Allerhoogsten; zijn koningschap is een eeuwig koningschap, en alle machten zullen het dienen en gehoorzamen” (vers 27).

Die dag zal worden bewaarheid dat „de Here [Christus] zal koning worden over de gehele aarde” (Zach. 14:9). Christus zal op de troon van David zitten. Waar zal die troon staan? „Te dien tijde zal men Jeruzalem noemen der troon des Heren, en alle volken zullen zich daarheen verzamelen” (Jer. 3:17).

Heiligen regeren op de aarde

De heiligen, die tegen die tijd van het aardse verlost zullen zijn, zullen dan eindelijk uitroepen: "... en Gij [God] hebt hen voor onze God gemaakt tot een koninkrijk en tot priesters, en zij zullen als koningen heersen op de aarde” (Openb. 5:10). Let wel, de heiligen zullen niet in de hemel regeren, maar op de aarde.

Een van Christus' gelijkenissen openbaart wáár de heiligen zullen regeren. De discipelen meenden ten onrechte dat het „Koninkrijk Gods

terstond openbaar zou worden” (Lukas 19:11). Christus vertelde hun daarop een gelijkenis om duidelijk te maken dat het een hele tijd zou duren alvorens Hij op deze aarde zou terugkeren om zijn Koninkrijk te vestigen: „Een man van hoge geboorte [Christus] trok naar een ver land [de hemel] om voor zich de koninklijke waardigheid in ontvangst te nemen en (daarna) terug te keren. En hij riep tien van zijn slaven en gaf hun tien ponden en zeide tot hen: „Drijft handel, totdat ik terugkom” (Lukas 19:12-13).

Zij die ijverig waren en met hun meesters geld goede winst maakten, kregen na diens terugkeer het gezag over „tien steden” (vers 17) en „vijf

Wij moeten iets degelijks als fundament voor ons geloof hebben. Wij moeten ons geloof op de bijbel baseren, anders zal dat geloof vroeg of laat ineenstorten.

steden” (vers 19). Dit bewijst dat de verheerlijkte heiligen in het Koninkrijk Gods de heerschappij of het gezag over de volken van deze aarde zal worden gegeven.

Wanneer Christus en zijn verheerlijkte heiligen op hun tronen zitten en over de volken van deze aarde regeren, dan zal er vrede, geluk en welvaart voor alle volken zijn.

Geen enkel mens, geen enkele door mensen uitgedachte instelling zoals de Volkenbond of de Verenigde Naties zal ooit in staat zijn échte vrede op deze aarde te brengen.

Uiteindelijk echter zal de „heerschappij over de hele aarde op zijn [Christus'] schouder rusten...” (Jes. 9:5). En: „Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en

grondvest met recht en gerechtigheid...” (vers 6).

Een utopische aarde

De prachtige wereld van morgen, het utopische tijdperk zal dan eindelijk hier op aarde aanbreken. Christus zal de wereld in gerechtigheid richten (Jes. 11:1-5). Dan zullen wilde, roofzuchtige en levensgevaarlijke dieren in vrede met het vee leven. „Men zal geen kwaad doen noch verderf stichten op gans mijn heilige berg, want de aarde zal vol zijn van kennis des Heren, zoals de wateren de bodem der zee bedekken” (vers 9). En het zal dan zó worden: „De woestijn en het dorre land zullen zich verblijden, de steppe zal juichen en bloeien als een narcis” (Jes. 35:1). „... Want in de woestijn zullen wateren ontspringen en beken in de steppe” (vers 6).

De volkeren der aarde zullen eindelijk „reine lippen” krijgen (Zef. 3:9) en niet langer worden bezocht door de verwarring van talen en begrippen van onze dagen. Dan zullen „de dagen komen... dat de ploeger zich aansluit bij de maaier... verwoeste steden zullen zij herbouwen en bewonen; wijngaarden zullen zij planten en de wijn ervan drinken; boomgaarden zullen zij aanleggen en de vrucht daarvan eten” (Amos 9:13-14).

De mensen zullen niet langer hoeven te leven in overbevolkte, smerige, ongastvrije, vervloekte steden, waar ze zelfs geen achtertuintje hebben om hun kinderen in te laten spelen. En er zal geen oorlog meer zijn!

„En Hij [Christus] zal richten tussen vele volkeren en rechtspreken over machtige natiën tot in verre landen. Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren. Maar zij zullen zitten, een ieder onder zijn wijnstok en onder zijn vijgeboom, zonder dat iemand hen opschrikt...” (Micha 4:3-4).

Wat nu is de beloning der heiligen? Dat zij samen met Christus hier op deze aarde heersen. De heiligen zullen Christus bijstaan bij het regeren over alle volkeren en bij het brengen van vrede, geluk, welvaart en opperste vreugde aan heel de mensheid. □

BOMBARDEERKEVER B

door Robert A. Ginskey

OP EEN KEER vroeg men de befaamde Britse bioloog J.S.B. Hildane wat de organische evolutie had onthuld over Gods schepping. „Een heel bijzondere voorliefde voor kevers”, zou hij geantwoord hebben.

Inderdaad telt de aarde een groot aantal verbazingwekkende en exotische kevers. Het is moeilijk te zeggen welke kevers Hildane speciaal voor de geest stonden, maar de bombardeerkever vormt een voortreffelijke kandidaat voor de speciale liefderijke belangstelling van de Schepper.

De bombardeerkevers die in de regel bij vijvers en onder keien worden aangetroffen, zijn gemakkelijk herkenbaar aan hun oranjeblauwe kleur en zij vertonen een volstrekt uniek defensiever-

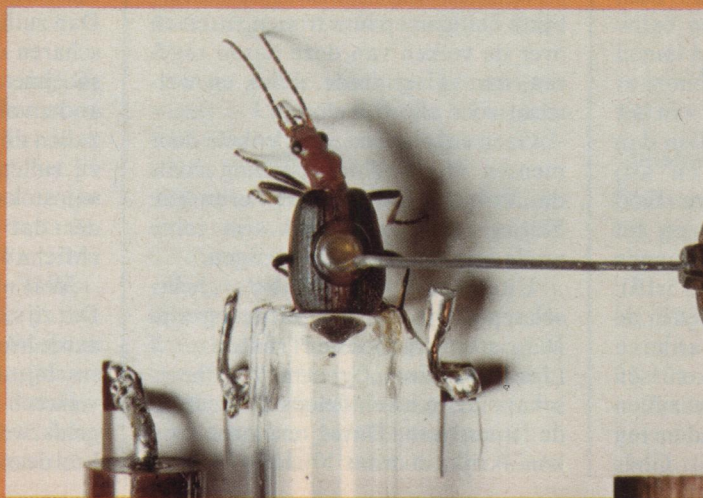
mogen waarover geen enkel anderschepsel beschikt. Worden zij bedreigd of aangevallen, dan spuiten zij uit een speciale „reactiekamer” aan de punt van hun onderbuik een krachtige, bijtende sproeistraal. Niet alleen is deze welgerichte straal bijzonder scherp en venijnig, maar ook letterlijk „heet” — om precies te

zijn: even heet als kokend water.

Wetenschappers hebben ontdekt dat de bombardeerkevers twee naast elkaar in de buikholte gelegen zakjes bezitten. De kevers kunnen hun venijnige spuitwolkje griezelig nauwkeurig richten door de op geschutsmonden lijkende openingen van deze zakjes rond te draaien (zie foto's).

Kleine roofdierpjes zoals mieren, spinnen, kikvorsen of bidsprinkhanen, worden door dit kleine spuitwolkje afdoende verdreven.

Hoe wordt de nevel in feite geproduceerd? Duitse onderzoekers zijn erachter gekomen dat de speciale klieren een mengsel bevatten van hydrochinonen en waterstofperoxyde (zie illustratie). Een kleiner uitwendig compartimentje op elke klier bevat een mengsel van enzymen die

Foto's Thomas Eisner/D. Aneshansley

AAST DE EVOLUTIE OP

als katalysatoren fungeren bij de reactie die ontstaat wanneer het mengsel van de binnenste kamer in de buitenste wordt geperst.

De reactie speelt zich af als een kleine, maar felle explosie, waarbij zuurstof en zeer giftige benzochinonen ontstaan. Het zuurstofgas fungeert als stuwgas voor het uitstoten van de benzochinonen. Als gevolg van de heftige chemische reactie is het door de bombardeerkever uitgestoten wolkje zeer heet en blijkt bij meting een temperatuur van bijna 100°C te bereiken, d.w.z. de temperatuur van kokend water.

Tenslotte stoot de bombardeerkever zijn beschermende wolkje niet continu uit; in plaats daarvan wordt het ritmisch uitgestoten, als uit een snelvurend machinegeweer. De ontlading is duidelijk hoorbaar als een scherp knalletje.

Maar hoe kan de bombardeerkever geleidelijk zijn ontstaan (zoals de evolutietheorie suggereert)? Dit wezentje bevat een ingewikkeld en omvangrijk systeem voor het opwek-

ken, richten en afvuren van een explosief giftig mengsel van onstabiele scheikundige stoffen. De binnencompartimenten die de beide potentieel explosieve chemicaliën bevatten, moeten altijd veilig geïsoleerd zijn geweest van de buitenste reactiekamer met de speciale enzymen die de explosie inleiden. Tenzij alles van begin af aan perfect heeft gewerkt, zou de bombardeerkever zichzelf letterlijk hebben opgeblazen of zich althans levend hebben gekookt!

Evenmin zou het vermogen om dergelijke mini-explosies van een giftige mist te veroorzaken veel overlevingswaarde hebben gehad, tenzij de kever eveneens over het vermogen beschikte om de opgewekte sproei-straal op een potentiële roofzuchtige belager te richten.

Elke langzame verandering in de lichaamsbouw van de op stapel staande bombardeerkevers, om daarmee de grondslag te leggen voor de uiteindelijke anatomie van een vooralsnog toekomstige bombardeerkever, zou weinig of geen overlevings-

EEN BUNZINGACHTIGE KEVER, een bedreigde bombardeerkever richt zijn schadelijke sproei-straal (rechts boven) op de tang die de middelste poot van de kever omklemt. Als de voorpoot wordt „aangevallen” verandert de kever nauwkeurig van richting om zijn belager af te weren. Links onder: de kever aangesloten op het toestel (ontworpen door T. Eisner en D. Aneshansley van de universiteit van Cornell) dat de temperatuur meet van de ontlading van de kever. Deze blijkt 100°C te zijn. Speciale klieren produceren de explosieve chemische stoffen voor de nevel. Dit unieke en ingewikkelde afweermechanisme tart verklaringen volgens de evolutieleer.

waarde gehad hebben en grote gevaren hebben opgeleverd wanneer de onderscheiden chemicaliën zich op het verkeerde tijdstip of in de verkeerde kamer met elkaar zouden hebben vermengd. En zonder twijfel zou zo'n „protobombardeerkever” geen notie gehad hebben dat diverse voorlopers van reactiemiddelen, en-
(Zie verder pagina 28)

Jona, schilderij van Gustav Dore

HEEFT U DEZELFDE MENTALITEIT ALS JONA?

De profeet Jona werd naar de verdoemde stad Ninevé gezonden om de ophanden zijnde toorn van God aan te kondigen. Verrassend genoeg, bekeerde de gehele stad zich van haar zonden en keerde zich door te vasten tot God. De woede van God kwam tot bedaren — maar de woede van Jona werd aangewakkerd.

door Brian Knowles

Ninevé was in de oudheid de hoofdstad van de Assyriërs, een van de grote volken uit bijbelse tijden. Naar de maatstaf van die dagen was het een „grote stad”. Maar het gedrag van de bevolking van Ninevé had de goddelijke toorn opgewekt — „want haar boosheid is opgestegen voor mijn [Gods] aangezicht” (Jona 1:2). Jona, de zoon van Amittai, werd door God opgedragen de inwoners van de stad te waarschuwen om zich van hun zonden af te wenden anders zouden ze de straf van de Eeuwige ondergaan.

Jona deinsde terug voor die op-

dracht. Hij probeerde naar Tarsis te vluchten, maar kwam terecht in de buik van een „grote vis” (geen walvis) die door God speciaal voor die gelegenheid gereed gehouden werd (vers 3-17). Vanuit deze beangstigende situatie herwaardeerde Jona zijn positie en besloot de Heer niet langer te weerstreven (Jona 2). God bracht toen de vis ertoe Jona op het droge „uit te spuwen” (vers 10).

Deze keer deinsde Jona niet terug voor Gods opdracht. Hij ging gehoorzaam naar Ninevé en verkondigde de boodschap die God hem gegeven had (3:1-3).

Hij riep: „Nog veertig dagen en Ninevé wordt ondersteboven gekeerd!” Veertig dagen! Jona’s boodschap riep angst op in de harten van de bewoners van de stad. Ze reagerden onmiddellijk door een algemene vasten in de stad uit te roepen. Iedereen, van de „vroede vaders” tot en met „Jan Modaal”, vastte en bedekte zich met zakken, een traditioneel teken van rouw (vers 5).

De koning van Ninevé nam eraan deel en vaardigde een decreet uit. Zelfs de dieren in de stad moesten vasten! Allen moesten zich bekeren van de zonde waaraan ze schuldig

waren en vol berouw „met kracht tot God roepen” (vers 6-8).

God reageert

Allen deden zo en God hoorde het. De grote stad Ninevé werd gespaard. „Toen . . . berouwde het God over het kwaad dat Hij bedreigd had hun te zullen aandoen, en Hij deed het niet” (vers 10).

Nu denkt u misschien dat Jona blij was met deze overweldigende positieve reactie op zijn prediking. Tenslotte waren de levens van meer dan 120.000 mensen gered. Maar Jona was niet blij. In plaats van blij te zijn ging Jona boos zitten mokken. „Maar dit mishagde Jona ten zeerste en hij werd toornig” (4:1).

Ongelofelijk! Jona was boos over het berouw van de mensen. Hij was gewoon uit zijn humeur omdat zij zich tot God gewend en zich bekeerd hadden. Wat voor een houding was dit? Jona ging ergens buiten de stad zitten en keek uit naar de vernietiging van Ninevé (vers 5).

Jona was kenmerkend voor vele godsdienstige mensen uit alle tijden. Hij geloofde, dat hij een rechtstreekse verbinding met God had (vers 1:9). Hij was een vroom mens en dat deed hem denken dat hij „iets voor” had op degenen, die dat niet waren. Zo lang hij dood en verwoesting kon prediken aan deze heidense volkeren, kon Jona zich superieur voelen. Maar evenals al dergelijke profetieën, was deze profetie voorwaardelijk. Toen de bevolking van Ninevé zich bekeerde, had de profetie „afgedaan” (zie 1 Cor. 13:8). Nu was Jona met betrekking tot de bevolking van deze heidense stad zijn „bevoorrechte” positie kwijtgeraakt. Daarom ging hij zitten mokken.

Jona krijgt een lesje

God ondervroeg Jona over zijn houding (4:4) en gaf hem een lesje door middel van een plant. Terwijl Jona op het heetst van de dag zich daar kwaad zat te maken en te ergeren, zorgde God voor een plant die in één nacht opgroeide en de korzelige profeet schaduw verschafte. Toen zorgde God voor een worm, die de plant vernietigde en zodoende de koele schaduw wegnam. Jona onderging het zwetend, nog steeds boos — in feite zelfs nog bozer door de plant.

God vroeg Jona: „Zijt gij terecht vertoornd over de wonderboom?” Jona antwoordde, dat hij „terecht vertoornd” was „ten dode toe”. Toen zei God: „Gij wildet de wonderboom sparen, waarvoor gij u geen moeite hebt gegeven en die gij niet hebt doen groeien, die in één nacht is ontstaan en in één nacht is vergaan. Zou Ik dan Ninevé niet sparen, de grote stad, waarin meer dan honderdtwintigduizend mensen zijn, die het onderscheid niet kennen tussen hun rechterhand en hun linkerhand, benevens veel vee?” (vers 10-11.)

God zelf was de uiteindelijke oorsprong van de mensen van Ninevé. Net als alle mensen, waren zij naar zijn beeld geschapen (Gen. 1:27). Evenzeer als de Israëlieten waren zij „zijn volk”. God hield ook van deze Assyrische heidenen. Hij bewees zijn genade evenzeer aan hen als aan ieder ander, met inbegrip van de hoogmoedige Israëlieten — Gods „uitverkoren volk”. Zelfs het populaire joodse Soncino-commentaar erkent dit: „Het fundamentele onderricht is dat men de heidenen niet Gods liefde, zorg en vergeving mag misgunnen” (Soncino-commentaar op *De Twaalf Profeten*, door A. Cohen, blz. 137).

„Ik ben beter dan jij”

God handelt zonder aanzien des persoons. Het evangelie moet aan geheel de wereld gepredikt worden (Markus 16:15). Gods boodschap is universeel in zijn aantrekkingskracht en toepassing. God verandert niet in zijn genade (Mal. 3:6-7). Hij zal altijd genade verlenen aan degenen, die berouw hebben en zich tot Hem wenden, ongeacht of zij „Jood of Griek” zijn (Rom. 1:16). Klaarblijkelijk besefte Jona dit niet. Evenals vele moderne, eigengerechte christenen, wilde hij zijn bevoorrechte positie behouden ten opzichte van deze heidense „zondaars”. Hij had een houding van „Ik ben beter dan jij”.

Er schuilt een zeer belangrijke les in dit alles voor de christen van vandaag. In feite zitten er diverse lessen in.

Lessen voor vandaag

Ten eerste, heeft God nooit vriendelijk geglimlacht over eigengerechtig-

heid. Wegens deze zonde van eigengerechtigheid kapittelde Christus de Farizeeën (zie Mattheus 23 en andere passages in de vier evangeliën). In het onderricht van Christus zelf was het een eigengerechte Farizeeër, die geen rechtvaardiging kon ontvangen van God, omdat hij op zijn eigen werken vertrouwde in plaats van op Gods genade. Maar het was de verachte tollenaar (belastinginner) die rechtvaardiging van God ontving, omdat hij zich niet beriep op werken van rechtvaardigheid, maar alleen op de behoefte aan genade. Hij bekende zijn zonden, net zoals de bevolking van Ninevé (Lukas 18:9-14; Jona 3:10).

Een tweede les die wij kunnen trekken uit het boek Jona is, dat Gods ware volk zich moet verheugen over het berouw van anderen, ongeacht wie zij zijn. Er wordt ons gezegd dat, wanneer één zondaar zich bekeert, er „blijdschap in de hemel” is (Lukas 15:7). Maar er kan verdriet — en zelfs boosheid — zijn op aarde over het berouw van een enkele zondaar als degenen, die zichzelf als rechtvaardig beschouwen hun „superieure” positie verliezen, wanneer anderen berouw hebben.

Een derde les die wij hieruit kunnen leren is reeds eerder vermeld — God handelt zonder aanzien des persoons. God verheugt zich over en belooft het berouw van iedereen en alle volkeren, die zich tot Hem wenden. God is niet „racistisch”. De apostel Paulus heeft duidelijk verklaard en onderricht: „Hierbij is geen sprake van Jood of Griek . . . gij allen zijt immers één in Christus Jezus. Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij van Abraham, en naar de belofte erfgenamen” (Gal. 3:28-29).

Allen die zich tot God wenden, ongeacht hun afkomst qua ras of bevolkingsgroep, kunnen als „geestelijke Israëlieten” beschouwd worden. God heeft alle volken even lief, hoewel Israël eens „Gods oogappel” genoemd werd. Er wordt ons in die vaak aangehaalde tekst gezegd: „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven heb-

be" (Joh. 3:16). Verder wordt ons gezegd: „Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door Hem behouden worde" (vers 17). Natuurlijk probeert God niet de gehele wereld op dit ogenblik te redden — maar dat is wel het uiteindelijke en definitieve doel waarvoor Christus op aarde kwam.

Gods houding

U zult opmerken, dat God en Christus geen veroordelende houding hebben ten opzichte van de menselijke samenleving, en dat God „niet wil, dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen" (2 Petr. 3:9).

Jona wenste dat de gehele stad Ninevé te gronde zou gaan. En sommige christenen zouden niets liever zien dan de vervulling van de verschrikkelijkste bijbelse profetieën. Als dergelijke profetieën in vervulling zouden gaan, zou dit deze mensen, net als de profeet uit de oudheid, in een superieure positie brengen ten opzichte van degenen, die op het punt staan om te komen.

Mensen die reeds lang *De Echte Waarheid* lezen en vooral degenen, die het boek van de heer Herbert Armstrong over *The United States and Britain in Prophecy* gelezen hebben, zijn zich er bijvoorbeeld van bewust, dat de Kerk van God altijd het volgende heeft onderricht. In Leviticus 26 en Deuteronomium 28 zijn er bepaalde profetieën te vinden, die van toepassing zijn op de bevolking van het hedendaagse Engeland en de Verenigde Staten en deze profetieën hebben een „tweeledige" toepassing — dat wil zeggen een oorspronkelijke vervulling in historische tijden en een vervulling in het heden. De bevolking van het Amerika en Groot-Brittannië van nu zijn de afstammelingen van het noordelijke huis Israëls uit de oudheid dat door de Assyriërs gevankelijk werd weggevoerd in de jaren 721-718 voor Christus.

Het is lang een kernpunt van de boodschap van onze Kerk geweest, dat God spoedig zal ingrijpen om de bevolking van het huidige Engeland en Amerika te straffen, tenzij zij zich

bekeren en zich tot God wenden.

Jammer genoeg hebben velen elke mogelijkheid, dat deze volkeren zich zouden bekeren, uitgesloten. Net als Jona wachten ze met spanning op de vervulling van deze profetieën. Zij willen letterlijk miljoenen mensen „hun portie" zien krijgen.

Maar als deze volkeren nu eens een „Ninevé-streek" uithaalden? Hoe zou het zijn als de komende paar jaren een massale terugkeer tot God en de bijbelse waarden te zien zou geven? Hoe zou het zijn als God de straf over onze volkeren zou afwenden?

De „indien"-factor

Als u de betreffende profetieën nauwkeurig beschouwt, zult u opmerken, dat er woorden in staan die normen stellen. Zoals zoveel bijbelse profetieën zijn ook deze voorzeggingen voorwaardelijk. De sleutel voor dit inzicht is het woordje „indien" (Hebreeuws *im*). Let bijvoorbeeld eens op Leviticus 26:3: „Indien gij in mijn inzettingen wandelt en mijn geboden nauwgezet in acht neemt, dan zal Ik u te rechter tijd uw regens geven, zodat het land zijn opbrengst geeft en het geboomte des velds zijn vrucht draagt".

Let nu eens op een tegenovergestelde profetie: „Maar indien gij naar Mij niet luistert en al deze geboden niet doet, indien gij mijn inzettingen versmaadt en van mijn verordeningen een afkeer hebt, zodat gij geen van mijn geboden doet en mijn verbond verbreekt, dan zal Ik ook aldus met u doen en met verschrikkingen u bezoeken: tering en koorts, die de ogen verteren en het leven doen verkwijnen; dan zult gij tevergeefs uw zaad zaaien, want uw vijanden zullen het eten" (vers 14-16).

Lees de gehele profetie eens en let op hoe vaak het woord „indien" voorkomt. Dit toont duidelijk aan, dat de gehele profetie voorwaardelijk is. Indien het volk zich vol aanbidding en in gehoorzaamheid tot God wendt, zal God hen in elk aspect van hun leven zegenen. Daarentegen zal God het volk straffen als het zich van Hem blijft afkeren, als het zijn normen negeert en zijn wetten overtreedt.

De profetische boodschap van de

Kerk moet hoop bevatten. Zij moet aangeboden worden vanuit een geest van optimisme en hoop, dat Gods woord niet „ledig" tot Hem zal „wederkeren" (Jes. 55:11). Ware christenen moeten ernstig hopen op en bidden om de bekering van alle volken. God heeft ons gemaakt tot mensen met een vrije wil. Hij heeft ons de gelegenheid gegeven om ervoor te zorgen, dat deze afgrijselijke profetieën niet in vervulling gaan, evenals de profetie over Ninevé.

Kan een waarlijk bekeerd persoon iemand kwalen, besmettelijke ziekten van de gewassen, zwermen insecten, pestziekten en afgrijselijke, vernietigende oorlogen toewensen? Is het christelijk zich te verknukelen over de mogelijke ellende en dood van miljoenen mensen? Zeer zeker niet. De mentaliteit van Jona hoort niet thuis in het huidige profetische christendom. Die hoort niet thuis in de Kerk van God.

Zelfs het profetische boek van Amos waarschuwt ons: „Wee hun, die verlangen naar de dag des Heren! Wat toch zal de dag des Heren voor u zijn? Duisternis is hij, en geen licht! Zoals wanneer iemand vlucht voor een leeuw, en een beer overvalt hem; en hij komt naar huis en leunt met zijn hand aan de muur, en hem bijt een slang! Duisternis zal immers de dag des Heren zijn en geen licht, ja donker en zonder glans" (Amos 5:18-20).

Velen, die de vernietiging van onze moderne westerse samenleving wensen, beseffen in feite niet waar ze om vragen. Kan iemand van ons werkelijk bevatten hoe catastrofaal het zou zijn als al deze profetieën vervuld zouden worden?

Laten wij in plaats daarvan verlangen naar en bidden om nationale en internationale bekering van alle volkeren ter wereld. Laten wij verlangen naar een massale, wereldwijde wending naar de levende Schepper God in diepe en oprechte aanbidding. Laten wij ons verheugen over de mogelijkheid, dat de mens zich kán bekeren en dat er een nieuw tijdperk van vrede en overvloed over de wereld zou kunnen losbreken als de mensen maar de mentaliteit van Ninevé willen aangaan. □

„PAPIEREN TIJGER”

(Vervolg van pagina 6)

zouden wereldproblemen voortaan worden gezien in het licht van zogenaamd gemeenschappelijke „mense-lijke problemen” in plaats van dat men zich voortdurend concentreert op „politieke confrontaties”.

De man die benoemd is tot president Carters adviseur voor de nationale veiligheid, Zbigniew Brzezinski, had deze nieuwe benadering reeds eerder geschetst, toen hij in een in 1970 verschenen boek *Between Two Ages* had geschreven: „Tegenwoordig is het oude kader van de internationale politiek... met invloedssferen, militaire bondgenootschappen tussen naties, de fictie van soevereiniteit, doctrine-conflicten voortvloeiend uit de 19e-eeuwse crisis — duidelijk niet meer in overeenstemming met de werkelijkheid”.

Aanvaardde de Sovjetunie deze nieuwe „werkelijkheid” ook? Kennelijk niet. Maar volgens Brzezinski kwam dit slechts door de „vertraagde ontwikkeling” van de Sovjetmaatschappij. Deze zou spoedig „volwassen genoeg zijn” om de dingen in dit nieuwe „globale perspectief” te zien in plaats van vanuit het traditionele nationale eigenbelang.

Dit onjuiste geloof dat er een gemeenschappelijke fundamentele benadering van de wereldproblemen bestaat, kleurt alles wat de Amerikaanse regering met betrekking tot het Kremlin doet. Dit kwam naar voren gedurende de recente Cubaanse crisis. Carter besloot, niet langer druk uit te oefenen inzake de kwestie van de Sovjettroepen teneinde het SALT II-verdrag niet in gevaar te brengen. De hele kwestie, betoogde hij, is „zeker geen reden voor een terugkeer naar de koude oorlog... Het grootste gevaar voor alle landen van de wereld is het mislukken van een gemeenschappelijk streven om de vrede te bewaren...”

Maar: „Gaan er twee tezamen zonder dat zij het eens geworden zijn?” (Amos 3:3.)

Amorfe „krachten”

Deze nieuwe houding jegens Moskou ging samen met een nieuwe houding

jegens de wereld in het algemeen, een soort fatalistische, deterministische benadering. Geen duidelijke verhoudingen meer op grond van oorzaken-gevolg; geen betrekkelijk goed tegenover kennelijk kwaad; veeleer een soort „situatie-ethiek”-benadering van de wereldzaken. Volgens deze filosofie zijn mensen — met name door het Kremlin gesteunde mensen — niet langer aansprakelijk voor spanningen in de wereld; de spanningen zijn veeleer het gevolg van ingewikkelde (nooit eenvoudige), moeilijk te begrijpen, onpersoonlijke „krachten”.

De opvatting om de wereld vanuit deze hoek te zien, belemmert een actieve Amerikaanse opstelling, doordat de VS gezien worden als niet bij machte deze „krachten” te beheersen, die geacht worden „op zoek te zijn naar levensvatbare vormen van regering”.

In een opmerkelijk artikel in het tijdschrift *Commentary* van november 1979, getiteld „Dictatorship and Double Standards”, schrijft Jeane Kirkpatrick, een politicoloog van de Georgetown University: „Van dit niveau van abstractie beschouwd, zijn het eerder de ‘krachten’ dan de mensen die tellen. Maar hoe zit het indien de ‘diepe historische krachten’ die aan het werk zijn op zulke uiteenlopende plaatsen als Iran, de Hoorn van Afrika, Zuidoost-Azië, Centraal-Amerika en de Verenigde Naties, heel sterk lijken op Russen of Cubanen?”

Wat kan een Amerikaanse president, geconfronteerd met zulke gecompliceerde, onverbiddelijke, onpersoonlijke processen doen? Het telkens weer door de president en zijn topfunctionarissen gegeven antwoord luidt: Niet veel. Daar gebeurtenissen niet veroorzaakt worden door menselijke beslissingen, kunnen deze evenmin door de mens worden tegengehouden of veranderd. Brzezinski heeft bijvoorbeeld gezegd: ‘Wij zagen in dat de wereld verandert onder de invloed van krachten die geen regering kan beheersen...’

Terwijl eertijds een Amerikaanse president wellicht zee strijdkrachten zou hebben gestuurd om de bescherming van Amerikaanse strategische belangen te waarborgen, is er in de

huidige wereld van vooruitgang en zelfbeschikking geen plaats meer voor macht.”

Amerika, zo werd zijn burgers officieel mee gedeeld, was „machtelooz” om de gang der gebeurtenissen in Iran te beïnvloeden die uiteindelijk leidden tot de val van een Amerikaanse bondgenoot in een van de meest strategische gebieden van de wereld. Zodra de sjaah in moeilijkheden raakte, trokken de VS zich terug, opdat ze niet schuldig zouden worden aan het belemmeren van „krachten” die geacht worden de ware gevoelens van het volk te weerspiegelen.

Een soortgelijke situatie deed zich later in het jaar in Nicaragua voor, toen door de Sovjetunie en Cuba gesteunde guerrillastrijders die zich aandienen als de „krachten van de democratie” een alomvattende campagne begonnen tegen de regering van Anastacio Somoza. De Amerikaanse reactie — zich distantiëren van een regering (hoe onvolmaakt ook) die ze vroeger had gesteund — was dezelfde.

In bijna alle gevallen overschat Washington de macht van de „gematigden” en „democraten” in de oppositionele beweging en onderschat zij de kracht van de goed georganiseerde marxisten of andere radicalen — die op den duur op de voorgrond komen — en vanuit een jegens de VS vijandig standpunt.

„De Amerikaanse gehechtheid aan veranderingen in het abstracte”, aldus Kirkpatrick, „leidt ertoe dat wij stilzwijgend in het vaarwater komen van Sovjetklanten en onverantwoordelijke extremisten zoals de Ayatolla Khomeiny of uiteindelijk Jasser Arafat”.

Dezelfde ontwikkeling kan in de toekomst elders in de wereld verwacht worden — misschien in Zuid-Korea, Honduras, El Salvador en Zuid-Afrika — tot de Verenigde Staten zonder vrienden alleen komen te staan in de wereld.

Verleiders in plaats van leiders

Amerika's leiders zijn het spoor bijster. God inspireerde Jesaja tot de volgende profetie: „Mijn volk, uw leiders zijn verleiders en zij maken de weg die u tot pad moest zijn, tot een doolweg” (Jes. 3:12).

Van onze maatschappij zegt God: „Het gehele hoofd is ziek, het gehele hart vol krankheid; van de voetzool af tot de schedel is er niets gaaf” (Jes. 1:5-6). Het „hoofd” betekent de regering; het hart verwijst naar de „ziel” van het land, zijn nationale moraal en doelbewustzijn.

Binnenslands zijn wij — in maar al te veel gevallen met trots — een perverse maatschappij geworden („... hun zonde verkondigen zij onverhopen evenals Sodom” (Jes. 3:9). Als gevolg van onze ontstellende nationale zonden heeft God „held en krijgsman, rechter en profeet ... hoofdman over vijftig en aanzienlijke raadsheer ...” (Jes. 3:2-3) weggenomen.

Onze helden en mannen van ware wijsheid en begrip zijn verdwenen; hun voorbeeld en wijze raadgevingen van vroegere jaren vergeten of veracht. Erger nog: onze tegenwoordige generatie brengt geen enkele reus voort om hen te vervangen. In plaats daarvan zijn, in vergelijking met de groten van het verleden, „knapen” onze „vorsten”, louter „kinderen” onze regeerders (vers 4).

In ons onderwijsstelsel schijnt de functie van de historici tegenwoordig te zijn de geschiedenis te *herschrijven*. „Generaals zijn uit, sociologie is in”, merkte een waarnemer op. De daden van de groten worden uitgewist, hun recent ontdekte „gebreken” volledig uit de doeken gedaan. Historische teksten, zei iemand, zijn er nu „afkerig van enigerlei waarde als vanzelfsprekend te beschouwen”.

Er zijn inderdaad niet weinig mensen bij de regering die tegenwoordig zo losstaan van hun eigen nationaal verleden dat de leuzen en de retoriek van revoluties in marxistische trant aantrekkelijk klinken. Ze keuren de idealen goed van collectief „socialisme” met nadruk op verstand, wetenschap, opvoeding, „voortuitgang” en wegcijfering van godsdienst; met een overweldigende, reusachtige bureaucratie om alle aspecten van het leven van haar burgers te beheersen.

Marxistische revolutionairen „spreken onze taal” tegenwoordig, zegt een schrijver.

Wat een merkwaardige ommekeer!

In de jaren 1940 en '50 zette

Amerika zich in voor de verdediging tegen de zich verspreidende kanker van het totalitarisme. Nu vinden veel van zijn leiders er veel gemeenschappelijks in. Geen wonder dat Amerika zijn voornaamste tegenstander niet meer kan herkennen!

Verwerping van onze identiteit

Een dergelijke ommezwaai van 180 graden kan alleen verklaard worden door de snelle uitbreiding in de afgelopen twintig jaar van het socialisme en de overheidsbemoeienis binnen Amerika zelf.

De vroegere minister van Financiën William Simon formuleert het bondig in zijn boek *A Time for Truth*: „Er is een reden voor onze bijzondere mate van gebrek aan samenhang en voor verwarring. De Verenigde Staten hebben, door betrekkelijk snel in een sociale democratie te veranderen, een verandering ondergaan die fundamenteeler is dan die van enig ander land. Ze hebben feitelijk hun eigen identiteit verworpen.”

Van huis uit een godvruchtig, moreel gezond land met het accent op deugden die op de bijbel gebaseerd zijn, zoals eerlijk werk, spaarzaamheid, zelfvertrouwen, verwachting van beloningen voor vlijt, met minimaal toezicht van de regering, is het door „sociale manipulatie” en de op kiezers beluste politici veranderd in een totaal andere maatschappij. Oude waarden zijn het raam uitgeworpen. Eén voorbeeld: „De herverdeling van rijkdom van de produktieve burger naar de niet-produktieve burger”, aldus Simon, „is de voornaamste regeringsactiviteit geworden”.

Sommige regeringstheoretici vragen zich zelfs af waarom bijvoorbeeld niet alle banen binnen een bepaald bedrijf gelijk betaald kunnen worden. Is de baan van een secretaresse, vragen zij, niet „van vergelijkbare waarde als die van zeg een hoofdingenieur?”

Sommigen zouden zelfs zover willen gaan dat iedereen, werkend of niet-werkend, hetzelfde salaris ontvangt. Zo'n redenering is een slag in het gezicht van iedere bijbelse wet en ieder beginsel van economie. Zelfs communistische maatschappijen

hebben zich van dergelijke dwaasheden gedistantieerd en beseffen de noodzaak van aansporing.

Verkeerde soorten vrijheid

De Amerikanen denken nog steeds dat zij vrije mensen zijn. Maar dit is grotendeels een illusie.

„Mensen die worden gewaar-schuwd voor de steeds kleiner wordende vrijheid in Amerika, zeggen vaak dat zo'n beschuldiging ongegrond is, dat er geen vrijere maatschappij op aarde is. Dat is in één zin waar, maar het is oneindig bedrieglijk. Zeker, er is nooit eerder in Amerika zo'n vrijheid van meningsuiting geweest, om ten gehore van een hele natie alles eruit te spuien; om van alles en nog wat te publiceren, waaronder het gemeenste geroddel; om verdovende middelen te gebruiken en tegen kinderen te bazelen over hun zogenaamde genoegens; om propaganda voor bizarre seksuele praktijken te maken; om bloedig en obscene amusement gade te slaan.

Omgekeerd beheerst dwang de wereld van de arbeid. Er is nog nooit zo weinig vrijheid in Amerika geweest om plannen te maken, te sparen voor investeringen, te bouwen, te produceren, uit te vinden, aan te nemen, te ontslaan, gedwongen organisatie te weerstaan, goederen en diensten uit te wisselen, risico's te nemen, te profiteren, te groeien.

Het vreemde feit doet zich voor dat tegenwoordig de Amerikanen de grondwettelijke vrijheid hebben om bijna alles te doen wat de culturele traditie vroeger immoreel en obscene achtte, terwijl de politiemacht van de staat tegen bijna ieder aspect van het productieproces te hulp wordt geroepen ...” (*A Time for Truth*, p. 234). En nu, in een hoe langer hoe godlozer maatschappij, keren de massale krachten van de regering zich meedogenloos tegen de vrije uitoefening van de godsdienst!

Onze „minnaars” zullen niet helpen

De Verenigde Staten zijn volkomen van hun ankers geslagen. Binnenslands maakt de regeringsbureaucratie amok, onderworpen als ze is aan invloeden die verwoestend zijn voor het gezin en andere sociaal fatsoenlijke instellingen.

Buitenslands weten de Verenigde Staten zelfs niet hoe hun politiek moet zijn. In plaats daarvan laten zij zich als eersten meesleuren met de mode van de „progressieve verandering”.

Het heeft er alle schijn van dat Amerika's enige doel is andere landen en „volkskrachten” gunstig te stemmen; hun eisen in te willigen, of deze nu redelijk zijn of niet.

Amerika wil door iedere natie „bemind” zijn. In plaats daarvan wordt het door geen enkele gerespecteerd. „De VS hebben nog nooit zo ijverig geprobeerd en hebben nog nooit zo volslagen gefaald om in de Derde Wereld vrienden te maken en te behouden”, volgens Kirkpatrick.

De Verenigde Staten handelen tegenwoordig precies zoals hun voorvaders van oudsher. „Doch gij hebt ontucht gepleegd met vele minnaars — en dan tot Mij terugkeren?” luidt het woord des Heren” (Jer. 3:1). Amerika heeft allang de God vergeten waarop het officieel beweert te vertrouwen.

Erger nog: de VS hebben de rijkdom genomen die God hun gegeven had (Deut. 8:7-18) en letterlijk miljarden dollars toegeworpen aan ja-loerse tegenstanders om te trachten hun steun te kopen! Zoals de vooraanstaande Britse filosoof Malcolm Muggeridge onlangs zei: „Amerika is een losgeslagen reus — het is naar de knoppen... Amerika had geen hart voor zijn rol (als wereldleider). Het kon alleen bedenken, geld weg te geven en daarvoor werd het natuurlijk veracht.”

„Want zo zegt de Here: Dodelijk is uw breuk, ongeneeslijk uw wond; niemand is er die het voor u opneemt... Al uw minnaars hebben u vergeten, zij vragen naar u niet. Want Ik (God) heb u geslagen, zoals een vijand slaat... om de grootte van uw ongerechtigheid, omdat uw zonden geweldig zijn” (Jer. 30:12-14).

Amerika's verval: „Katalysator voor profetie”.

George Kennan, vroeger ambassadeur van Amerika zowel in de Sovjetunie als in Joegoslavië heeft eens geschreven: „Ik geloof dat dit land voorbestemd is om te bezwijken aan mislukkingen die niet anders dan

tragisch en reusachtig van omvang kunnen zijn. Dit alles is natuurlijk geen gemakkelijke zaak om mee te leven.”

De allernaaste toekomst is inderdaad waarlijk ontstellend. Zelfs het tijdschrift *The New Yorker* van 6 juni 1977 publiceerde dat Amerika's verval de „angstaanjagende, nauwelijks te verwoorden wetenschap inhoudt, dat zich een zonderlinge toekomst voor ons ontsluit”.

Deze toekomst kan voor de lezers van *De Echte Waarheid* echter niet „zonderling” zijn. Amerika's diepe val zal de katalysator worden voor andere kritieke gebeurtenissen uit de profetie.

Amerika's stuurloosheid zal de betrekkingen tussen de wereldmogendheden veranderen als nooit tevoren. Zijn bondgenoten — in de eerste plaats West-Europa en Japan — zullen weldra gedwongen zijn om hun eigen regelingen te treffen teneinde hun eigen voortbestaan te waarborgen.

Gedurende de noodlottige Cubaanse crisis zei de Westduitse *Frankfurter Allgemeine Zeitung* bijvoorbeeld dat „Mr. Carter iets moet doen, anders staat Amerika voor de wereld als een papieren tijger. De Europeanen verwachten daden van hun sterkste bondgenoot, want hun lot en dat van de Amerikanen kunnen niet van elkaar gescheiden worden.”

Ze wachten nog steeds. De Europeanen kunnen gedwongen worden om hun eigen overeenkomsten met de Sovjetunie te sluiten, zelfs indien tijdelijk. Op de lange duur zal Amerika's verval bijdragen tot het ontstaan van de geprofeteerde tien landen omvattende Europese eenheid.

Amerika's eigen lot?

De eerder geciteerde professor Donald M. Dozer zegt dat tenzij er radicale veranderingen komen „voor onze ogen oprijst het ontstellende vooruitzicht van ons verval tot machteloosheid en vergetelheid”.

En op den duur — zoals de redactie van dit tijdschrift herhaaldelijk heeft gewaarschuwd, volgens de teksten van de bijbel — nationale gevangenschap. „... die machtig was onder de volken; de vorstin onder de landschappen is onderworpen aan herendienst” (Klaagl. 1:1). □

VERLAGING LEVENSTANDAARD

(Vervolg van pagina 14)

Juda (de joden) zich af van de natie Israël, om zodoende hun koning Rehabeam en hun hoofdstad Jeruzalem te behouden, en noemden hun natie het koninkrijk Juda.

De belofte van eerstgeboorterecht die aan Abraham was gedaan, was nu in een natie belichaamd, het koninkrijk Israël, en de geestelijke Messiaanse belofte in een andere natie, nu als het koninkrijk Juda aangeduid. De stam van Benjamin bleef bij Juda. Jeróbeam, de nieuwe koning van Israël, stootte de stam van Levi uit het priesterschap van Israël, en de stam van Levi verenigde zich eveneens met Juda — de joden.

Zij die tot de natie Israël behoorden, waren geen joden — en werden ook nooit joden genoemd. De eerste plaats in de bijbel waar de naam „joden” vermeld wordt, is 2 Koningen 16:6, waar de joden in oorlog zijn met Israël.

De belangrijkste profetie ten aanzien van de toekomst van Israël vindt men in Leviticus 26.

Nu de profetieën

In het 26e hoofdstuk van Leviticus vinden wij Gods beloften en profetieën jegens Israël, te beginnen met de dagen van Mozes.

Door Mozes legde God speciaal de nadruk op het vermijden van afgoderij en de eerbiediging van Gods sabbat.

Vervolgens zei Hij dat als zij zijn geboden zouden blijven eerbiedigen, en zijn nationale wetten, zij „te rechter tijd” de nationale en materiële beloften van het eerstgeboorterecht zouden ontvangen. Hij beloofde hen niet dat zij, in de dagen van het oude nationale Israël, de geestelijke beloften (de Scepter) zouden ontvangen.

Hoewel de beloften die aan Abraham waren gedaan voor zijn toekomstige nakomelingen onvoorwaardelijk waren, deed God het historische Israël nu alleen de materiële beloften van het eerstgeboorterecht — en zelfs dat op bepaalde voorwaarden.

Hield men zich daar niet aan, dan zou die eerstgeboorterecht-fase van de beloften 2520 jaar lang worden aangehouden, en zouden eerst in een verre, verre toekomst de nationale en materiële beloften van het eerstgeboorterecht worden overgedragen aan de afstammelingen van Israël door Efraïm en Manasse.

God beloofde hen, door Mozes, op voorwaarde van gehoorzaamheid, voldoende regen, overvloedige oogsten — het hele jaar door — vrede, en een zo sterke militaire macht dat honderd man tienduizend vijandelijke invallers op de vlucht konden jagen.

Maar het Israël onder Mozes hield zich niet aan zijn deel van het Oude Verbond en gehoorzaamde er niet aan.

Ze deden dat alleen maar zo af en toe, in de dagen van de richteren. In de dagen dat God hen regeerde door de profeet Samuël, wezen zij God af als hun Heerser en koning, en verlangden zij een menselijke koning zoals de heidense naties van de wereld.

Ik heb het er al over gehad hoe zij zich in de dagen van koning Rehábéam, na de dood van Salomo, in twee verschillende naties splitsten.

In die tijd verbleef de belofte van het eerstgeboorterecht bij de stammen van Efraïm en Manasse in het koninkrijk Israël, terwijl de Scepterbelofte, die door Christus zou worden gerealiseerd, aan de natie Juda bleef.

In de jaren 721-718 v.Chr. viel koning Salmanésér van Assyrië het land van Samaria binnen en versloeg daar de noordelijke natie Israël en verdreef de bevolking door haar als slaven naar Assyrië over te brengen.

In de jaren 604-585 v.Chr. viel koning Nebukadnézar van Babylon de natie Juda binnen en voerde de inwoners in slavernij naar het land Chaldea.

Intussen waren de Assyriërs, met de tien stammen van Israël, naar het noordwesten geëmigreerd. De Assyriërs zetten zich neer in het land dat tegenwoordig als Duitsland bekend staat. De tien stammen, tegenwoordig bekend als de „verloren tien stammen” verspreidden zich verder over West-Europa — waarbij Efraïm en Manasse zich hoofdzakelijk in Brittannië vestigden.

Maar zij hadden hun typerende Sabbat, hun Hebreeuwse taal en hun identiteit verloren. Zij veronderstelden, en de rest van de wereld deed dat ook, dat zij heidenen waren.

Omstreeks 515 v.Chr. zond koning Cyrus van Perzië een contingent joden uit het voormalige koninkrijk Juda naar Jeruzalem terug om daar onder gouverneur Zerubbábel de tweede tempel te bouwen op de plaats van de tempel van Salomo, die in 585 v.Chr. door Nebukadnézar was verwoest.

Maar onder de leden van deze kolonie bevond zich geen enkele van het tienstammige „verloren” Israël. Hun stamnamen zijn vastgelegd in het boek Ezra, en er is geen enkele van het tienstammige Israël bij.

Wij hebben gerebelleerd tegen Gods gezag over ons, en de valse goden van wetenschap, evolutie en hebzucht aanbeden.

Andere joden, die geen deel uitmaakten van deze kolonie, werden door de eeuwen heen over verschillende landen verspreid.

Waar in de bijbelse profetie de VS worden genoemd

De profetie vermeldt dat Brittannië (Efraïm) haar eerste kolonie zou verliezen. Die kolonie was de kolonie die uit zou groeien tot de Verenigde Staten van Amerika.

Nu is het zo dat in de jaren 1800-1803 een einde kwam aan de 2520 jaar dat het eerstgeboorterecht aan Israël onthouden was op grond van voortgezette ongehoorzaamheid, en verbreking van haar deel van het Oude Verbond.

De grote kolonie die Efraïm zou verliezen, was de Verenigde Staten — afstammeling van de medegeboorterechthouder Manasse. De Verenigde Staten werden de ene

beloofde grote natie. En Brittannië werd het grote gemenebest van naties.

Noch Brittannië, noch Amerika verdienden de ongeëvenaarde welstand, grootheid en nationale macht van Abrahams geboorterecht. Maar God had het onvoorwaardelijk aan Abraham beloofd. Voor het historische Israël was het voorwaardelijk.

Hoewel onze beide grote volkeren het niet verdienden, was God gebonden aan zijn belofte en hield Hij die ook. Maar toen God eenmaal zijn belofte aan Abraham had vervuld door ons die nationale welvaart, macht en grootheid te schenken, hing het verder van ons af of wij die ook zouden behouden.

Juist zoals het oude Israël zich niet hield aan Gods wetten, geboden en sabbatten deden de Amerikanen dat evenmin.

Laat mij hier aangekomen nog een ander brokje historische achtergrond ten tonele voeren.

Ga voor het moment nog eens terug naar de eerste mens, Adam. Zelfs voor de schepping van Adam was de aarde bevolkt door engelen. De engelen hadden gezondigd (2 Petr. 2:4). God had zijn regering over hen gesteld, en dat gezag werd uitgeoefend door de machtige aartsengel Lucifer (Jes. 14 en Ezech. 28). Deze Lucifer, het machtigste geestelijke wezen dat God ooit had geschapen, werd op de troon van de aarde geplaatst. Maar hij verwierp, en rebelleerde tegen de regering van God. Hij leidde zijn engelen in tegenovergestelde richting — rebellie tegen de wetten Gods: ijdelheid, wel lust en hebzucht, afgunst en jaloersheid, naijver met twist en geweld, het duister van de dwaling in plaats van het licht der waarheid, vernieling in plaats van constructieve opbouw. Deze Lucifer was Satan de duivel geworden. Zijn engelen werden tot demonen — boosaardige geestelijke wezens.

Totdat er een opvolger wordt geaccepteerd, en op de troon van die aarde wordt neergezet om gezag uit te oefenen namens God, blijft Satan op zijn post, ook al is hij nu gediskwalificeerd, en wordt de regering van God niet over de gehele aarde uitgevoerd.

Toen God de eerste mens schiep, Adam, gaf hij deze man en zijn

vrouw Eva nauwkeurige instructies. Hij onderrichtte hen in de wet en het gezag Gods, in de rebellie en de zonde van de engelen. In de hof van Eden stonden twee symbolische bomen. De ene, de boom des levens, symboliseerde de heilige Geest van God — de levenswijze van God en zijn wet — de gift van het eeuwige leven. Adam en Eva waren geschapen met alleen maar een sterfelijk, tijdelijk lichamelijk leven. De andere boom, de boom van de kennis van goed en kwaad, symboliseerde dat zij zich — als zij God daarin ongehoorzaam waren — de kennis verschaffen van wat goed is en wat kwaad, om daarmee Gods levenswijze en de gift van het eeuwige leven te verwerpen en te verspelen.

Toen Adam en Eva voor de verboden vruchten kozen, en daarmee God en zijn regering verwierpen, verdreef God hen uit de hof, en versperde de toegang, opdat er geen mensen die Gods soevereiniteit verwerpen kunnen terugkeren, van de levensboom eten en in zonde het eeuwige leven verwerven. Dit zou hen dat hele eeuwige leven lang neergeworpen hebben in de onbeschrijflijke ellende en marteling van ongelukigheid, wanhoop in wrok en bitterheid en de pijn van geestelijke frustratie.

God is een God van liefde, die de mens naar zijn beeld heeft geschapen met het potentieel om in de Godsfamilie te worden geboren.

En dus kon Hij niet toestaan dat er over de mensheid een eeuwigheid van angsten en geestelijke kwellingen zou komen.

Daarom versperde Hij de toegang tot de boom des levens. Dat wil zeggen dat God een ondoordringbare muur plaatste tussen Hem en de gehele mensheid, behalve voor die oneindig kleine groep die hij speciaal tot zich zou roepen — 6000 jaren lang. Daarna — nadat Satan door Christus en de zijnen is overwonnen en voor eeuwig is verbannen, zal elke mens die ooit heeft geleefd worden geroepen in een speciale wederopstanding. Deze zal plaatshebben na het millennium en de mens zal bekering en vergeving van zonden worden aangeboden en de gift van eeuwig leven.

Hoe wonderbaarlijk zijn de wegen van de almachtige God.

Wat God tegen Adam had gezegd, kwam dus in feite hierop neer: „Jij hebt de beslissing voor jezelf en voor de hele wereld die uit jou zal voortspuiten, genomen. Ga daarom, en ontwerp je eigen ideeën over regeren, en je eigen religies, vorm je eigen goden, produceer je eigen voorraad kennis en distribueer die op je eigen manier, en dat alles gedurende de eerstvolgende 6000 jaar.”

De mensheid was afgesneden van God, afgezien van hen die voorbestemd waren speciaal door God te worden geroepen.

Jezus zei ronduit: „Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke . . .” (Joh. 6:44). Anderen die denken dat zij „in Christus gered” zijn, aanvaarden Hem tevergeefs — in een valse religie die door Satan wordt verbreid. Ook zei Jezus zonder omwegen: „Tevergeefs eren zij Mij, omdat zij leringen leren die geboden van mensen zijn. Gij verwaarloost het gebod Gods en houdt u aan de overlevering der mensen” (Markus 7:7-8).

Nu geprofeteerd voor de VS

De Verenigde Staten en de Britse volkeren erfden de nationale en de materiële beloften van het eerstgeboorterecht, zoals onvoorwaardelijk toegezegd aan Abraham. En dus heeft God zijn onvoorwaardelijke belofte van het eerstgeboorterecht jegens Abraham vervuld.

Eenmaal vervuld in de Britten en de Amerikanen, werd het behoud ervan door hen afhankelijk van wat zij ervan maakten.

En wat hebben wij gedaan met die hele reusachtige rijkdom, economische welvaart en wereldmacht?

Wij hebben de natuurwetenschap tot onze nieuwe Messias gemaakt — onze valse god die er prat op ging dat wij ons niet langer in de windsels hoefden te leggen van het bijgeloof, of op de kruik van de religie behoeften te steunen. De wetenschap beloofde ons van al onze kwalen te bevrijden. Maar zij faalde volkomen, en produceerde slechts de wapenen van de massavernietiging die nu de gehele mensheid van de aarde kunnen wegvagen.

Onze onderwijsstelsels lagen in aanbidding voor het heiligdom van de valse god van de evolutie, die tot de

fundamentele benadering van alle weten werd gemaakt en tot het basisconcept van alle kennis. Evolutie is de poging van de atheïsten om de aanwezigheid van een schepping zonder schepper te verklaren.

Onze regeringen zijn corrupt. De systemen van onze zakenwereld, onze industrie en onze economie geraakten doorzeefd met bedrog, oneerlijkheid en zelfzucht.

Wij hebben de levenswijze van Satan aangenomen — zelfzucht, wellust en hebzucht, afgunst en jaloersheid, naijver op elk terrein — zaken, politiek, sport, maatschappij — met geen ander gevolg dan geweld en vernietiging. Wij hebben gerebelleerd tegen Gods gezag over ons, en de valse goden van wetenschap, evolutie en hebzucht aanbeden. Wij hebben de weg van Satan gevolgd. En Satan is de god van deze wereld (2 Kor. 4:4).

En nu staat een alwijze en liefhebbende God op het punt onze volkeren te straffen, met het oogmerk ze eindelijk tot hem te brengen.

Ik zal hier slechts één profetie aanhalen. In Leviticus 26:19 zegt God van ons volk van vandaag: „ . . . en uw trotse macht zal ik breken . . .”

God heeft de VS meer nationale macht gegeven dan enig volk ooit heeft bezeten. Maar sedert Korea zijn wij bang geweest er gebruik van te maken. Kleine landen zoals Noord-Korea, Cuba en Panama maken een lange neus tegen ons, en wij gaan op de loop. Een troep studenten in Iran bestormt de Amerikaanse ambassade, en gijzelt de staf — en wij doen niets dan protesteren.

Ik zal hier niet meer plaats aan besteden. Het hele verhaal komt tot in alle bijzonderheden in mijn komende nieuwe boek, *De Verenigde Staten en Brittannië in de profetie*.

Maar reeds ligt de strop om onze nek, en hij wordt met de dag verder aangehaald. Ten hemel stijgende inflatie, devaluatie van de dollar op alle buitenlandse markten en andere economische euvelen beginnen onze welvaart en onze levensstandaard zeer ernstig aan te tasten. Ik geef u de raad u erop voor te bereiden uw levensstandaard drastisch te verlagen. Want er zijn nog zwaardere straffen op komst. □

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

ik me vaak af hoe God de Schepper die aarde nu beziet. Hoe ziet zij eruit in zijn ogen?

In verband hiermee wil ik u enige dingen vertellen die op mij een onuitwisbare indruk hebben achtergelaten.

Duizenden jaren lang was onze aardbol een wereld van grenzen, een soort hokjeswereld. Allengs ontstonden uit de drie oorspronkelijke rassen honderden en nog eens honderden volken, ieder met zijn eigen taal, eigen levensruimte en eigenschappen.

Duizenden jaren verliep de geschiedenis zonder dat er veel veranderde. Tussen de afzonderlijke gebieden bestond weinig of geen communicatie vanwege taalbarrières en gebrek aan snelle transport- en communicatiemiddelen.

Tot de uitvinding van de boekdrukkunst was de verbreiding van kennis uiterst begrensd. Personen en goederenverkeer bewoog zich te voet, per kameel, olifant, paard of muizel, per roeiboort of zeilschip.

Maar met de intocht van de techniek in de 19e en 20e eeuw is dat alles veranderd. Het stoomschip werd uitgevonden. Verbrandingsmotoren zetten de raderen in beweging en maakten een sneller verkeer over land mogelijk. Toen kwam de auto. Er werden wegen aangelegd. Treinen versnelden het reistempo. Daarna kwam de film.

In alle delen van de wereld kon men zien hoe de mensen er in andere delen uitzagen. Mode vanuit Parijs, New York of Hollywood kwam op het doek en werd overal op aarde overgenomen. Daarna kwam de radio en toen de televisie. Toen ik elf jaar was maakten de gebr. Wright hun eerste vlucht. Oorlogvoering ontwikkelde het vliegtuig tot wapen. Ook de telefoon werd uitgevonden, en nu kan men nagenoeg ogenblikkelijk met ieder werelddeel verbonden worden via een satelliet.

Wilde ik dus eens „voor God spelen”, dan kan ik inderdaad aanspraak maken op een zeker „overzicht van boven”, een blik op de wereldsituatie.

En wat zie ik dan? Een bedroe-

vend gezicht dat me misselijk maakt. Ik zie „voortuitgang” in tegengestelde richting — een „voortuitgang” in de vorm van bodem-, water- en luchtvervuiling, en tevens, zoals Japans ex-premier Sato het tegen mij eens uitdrukte: geestelijke milieuvervuiling! Ik zie een civilisatie die door rooibouw van de bossen de regenval nadelig beïnvloedt, die de aarde van haar bodemschatten berooft, die het land zijn levenscyclus ontnemt — een in en inzieke samenleving. Regeringen, concerns en industrieën die corrupt zijn, een door criminaliteit geplaagde maatschappij en landen die elkaar door oorlogen proberen uit te roeien. Meer dan de helft van de wereldbevolking leeft in bittere armoede, vuil en ellende; bijna 50% is analfabeet of nagenoeg analfabeet. Ik zie overvolle ziekenhuizen. Een mensheid die zich overgeeft aan immoraliteit, die de oorzaak is van echtscheiding, ontwrichte gezinnen en onnoembaar lijden.

Als ik God was dan zou ik roepen: „Stop ermee, o aardbewoner en luister naar mij! Wat heb je met mijn prachtige aarde gedaan die ik je heb toegewezen? Ieder hoekje van deze aarde dat je in je vingers kreeg, heb je vervuild, bedorven, geruïneerd, vergiftigd en vernield! Zelfs het wonderbare verstand dat ik je gegeven heb, heb je vergiftigd!

Degenen die je onderwijs hebt gegeven, heb je tegen mij opgezet en het hoofd volgestopt met sprookjes, leugens en onzin, maar mijn waarheid noem je mythe en bijgeloof. Je hebt waarheid in dwaling veranderd. Je hebt goed als verkeerd betiteld. In je onderricht is voor mij geen plaats meer. Je hebt jezelf een levenswijze voorgeschreven die je geest, je lichaam en mijn aarde verwoest. Je jaagt valse waarden na en wijdt je tijd en energie aan dingen die niet bevredigen, die waardeloos en verderfelijk zijn. Genoegens en gemak zoek je, maar gerechtigheid veracht je. De God die je laat leven en ademen, heb je vergeten; van zijn goede wegen ben je afgedwaald en je bent wegen gaan bewandelen die slecht zijn.”

En ik denk dat ik zou roepen: „De tijd van afrekening is aangebroken! Ik ga deze wereld straffen voor haar boosheid!”

Jezus van Nazareth zei dat er in de

eindtijd op deze wereld een gelijksoortige toestand zou heersen als in de dagen van Noach. Toen, vóór de zondvloed, heeft God inderdaad naar beneden gekeken om te zien wat de mens allemaal met zijn aarde gedaan had.

„Toen de Heer zag, dat de boosheid van de mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was . . . De aarde nu was verdorven voor Gods aangezicht, en de aarde was vol geweldenaar. En God zag de aarde aan, en zie, zij was verdorven, want al wat leeft had zijn weg op de aarde verdorven” (Gen. 6:5, 11-12).

Er is echter ook een profetie met betrekking tot de toekomst: „En ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde . . . en Hij [God] zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbij gegaan” (Openb. 21:1, 4).

Die tijd zal aanbreken wanneer het Koninkrijk Gods op aarde is gevestigd — nadat een liefhebbende Schepper-God de mensheid gestraft en tot de orde geroepen heeft. Dan zal God regeren en eindelijk zal er wereldvrede aanbreken! □

BOMBARDEERKEVER

(Vervolg van pagina 19)

zymen, bergruimten, reactiekamers, mengspieren, tussenschotten en spuitmonden „op de een of andere dag” hun nut zouden bewijzen als zij op de een of andere manier gecombineerd zouden kunnen worden tot een geïntegreerd, functioneel defensiesysteem!

Daarmede vormt de bombardeerkever een levend bewijs van een intelligent ontwerp. De langzame veranderingen van de evolutietheorie kunnen doorgewoond geen verklaring verschaffen voor de absoluut verbijsterende vermogens van de bombardeerkever. Het ingewikkelde overlevingsmechanisme van de kever moet vanaf de dag waarop hij werd geschapen, volledig hebben gefunctioneerd. Met elke „pets” van zijn defensieve (of moet het zijn offensieve?) sproeistraal dient de bombardeerkever de evolutietheorie een nieuwe slag toe. □

Noord-Ierland

(Vervolg van pagina 11)

niet werkelijk gaat leven overeenkomstig het geloof dat ze belijden, zal er doodeenvoudig geen vrede zijn. Dit betekent dat beide partijen dienen te veranderen.

God zegt: „En mijn volk waarover mijn naam is uitgeroepen, verootmoedigt zich en zij bidden en zoeken mijn aangezicht en bekeren zich van hun boze wegen, dan zal Ik uit de hemel horen, en hun zonde vergeven en hun land herstellen” (2 Kron. 7:14).

Sommigen zal dit misschien een „simplistische” oplossing toeschijnen. Maar van alle mensen zouden juist de Ieren — die er zo prat op gaan nuchtere realisten te zijn — moeten inzien dat het de enig bruikbare oplossing is, want het is de enige oplossing die de grondoorzaken van de ellende aanpakt en zich niet alleen maar met de gevolgen bezighoudt.

Een met dwang opgelegde oplossing zal nooit tot iets leiden. Vrede kan alleen maar worden bereikt als beide partijen ermee akkoord gaan, maar nooit door geweld. De mensen in Ulster moeten zelf hun problemen oplossen, en wel door wederzijdse toenadering in een christelijke geest.

Natuurlijk kan zo iets niet van de ene dag op de andere worden bereikt. Maar eens moet er toch een begin worden gemaakt, en hoe eerder dat gebeurt des te beter voor de bevolking van Ierland.

Vóór alles moeten vooroordeel en haat worden uitgebannen in gezinnen en scholen, zowel in het maatschappelijk verkeer als in het bedrijfsleven. Ieren van beide denominaties moeten hun diepgewortelde vijandschappen prijsgeven. Ze dienen zich te bevrijden van de kluisters van het verleden en de conflicten en oorlogen van vroeger te laten rusten. Maatschappij, ouders, en ook de geestelijkheid aan beide zijden, allen moeten de handen ineenslaan en helpen de hen scheidende barrières van haat en vooroordeel neer te halen. Alleen dán zal God hun gebeden kunnen horen en hun door strijd en ellende verwoeste land herstellen.

Zowel protestanten als katholieken moeten duidelijk laten merken dat zij niets moeten hebben van lieden die blijven doorgaan met het

plegen van geweld als middel om hun doel te bereiken. Er is weleens gezegd dat indien de juiste 500 personen achter de tralies konden worden gezet, geweld en terreur van beide zijden met één klap zouden eindigen. Want waar het op neerkomt, is dat leden van een zeer kleine minderheid al die daden van geweld plegen — de extremisten aan beide zijden, die vast geloven in de rechtvaardigheid van hun zaak en in de wettigheid van hun afschuwelijke daden.

Deze bezeten fanatici kan en moet een halt worden toegevoerd! Als het publiek de terreur en het gangsterdom krachtig van de hand zou wijzen, als alle Ieren weigerden de terroristen hun steun en sympathie te betuigen, dan zou dat een belangrijke bijdrage zijn tot de oplossing van het probleem. De overgrote meerderheid van de mensen in Ulster is tegen geweldpleging gekant, maar de meesten hebben zich uit vrees voor vergeldingsmaatregelen niet openlijk durven uitspreken. Deze zwijgende meerderheid moet zich gaan realiseren dat „ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen” (Markus 8:35). Wie zich door intimidatie ertoe laat brengen om samen te werken met bedrivers van geweld, loopt grote kans zelf zijn leven te verliezen bij de bloedige aanslagen die zulke lieden plegen. Christus leert ons: „Zalig de vrede-stichters, want zij zullen kinderen Gods genoemd worden” (Matth. 5:9).

De bevolking van Noord-Ierland moet het geweld eens voor altijd een halt toeroepen. Als het bloedvergieten gestaakt zou worden, zou het voor de mensen die er leven veel gemakkelijker zijn om haatgevoelens te vergeten en met elkaar om te gaan.

Uiteindelijk zal er alleen vrede kunnen zijn als de mensen in Ulster tot overleg komen en zich in Noord-Ierland niet in de eerste plaats katholiek of protestant voelen, maar *Ulsteranen*, mensen die iedereen een rechtvaardige politieke en economische plaats gunnen en zich niet door vooroordeel laten verblinden.

Anders zal de strijd in Ulster op dezelfde voet voortgaan, naar alle waarschijnlijkheid zelfs heviger worden; de nationale geestkracht zal steeds sterker worden aangetast en de wereld zal het afschuwelijke schouwspel worden geboden van een

„godsdienst des vredes”, die de mensen doodt die deze belijden.

Het goede nieuws is echter dat er wel degelijk vrede in Noord-Ierland zal komen, ongeacht of de bevolking nu voor deze vrede zal kiezen. Als zij het probleem niet zelf kunnen oplossen, dan zal het uiteindelijk voor hen worden gedaan — en wel door de wederkerende Christus tijdens zijn binnenkort aanvangend duizendjarig bewind over deze aarde. Dan zal voor Ierland — zoals trouwens voor heel de wereld — gelden wat de bijbel ons voorspelt: „Van geen geweld zal in uw land meer gehoord worden, van verwoesting noch verderf in uw gebied” (Jes. 60:18).

Zal de slachting in Ulster de komende tijd voortduren? Zullen er zich nog meer afschuwelijke drama's afspelen? De mannen en vrouwen van Ulster zullen deze vragen zélf moeten beantwoorden. God zegt: „Ik neem heden de hemel en de aarde tegen u tot getuigen; het leven en de dood stel ik u voor, de zegen en de vloek; kies dan het leven, opdat gij leeft, gij en uw nageslacht...” (Deut. 30:19). □

EEN STEM

(Vervolg van pagina 3)

Christus aankondigt, als de geestelijk verheerlijkte Christus die komt naar zijn geestelijke tempel (de tot geestelijke onsterfelijkheid opgewekte Kerk).

Hij kwam meer dan 1900 jaar geleden om het komende Koninkrijk van God aan te kondigen. Hij komt deze keer om dat Koninkrijk te stichten. Die laatste waarschuwingsboodschap over de eindtijd wordt nu met versterkte kracht over de wereld uitgezonden.

Die boodschap gaat naar koningen, keizers, presidenten, eerste ministers — en naar hun volkeren in alle delen van de wereld.

In dit boek geven wij u zeven belangrijke waarheden, die de huidige verwarring logenstraffen en tegelijkertijd verschaffen wij zeven essentiële bewijzen, die de enig ware Kerk van God identificeren, die gesticht is door de levende Jezus Christus, die thans aan het hoofd ervan staat. □

(wordt vervolgd)

Het einde van uw GELDZORGEN

Wordt het geen tijd dat u deze uitdaging aanvaardt? U zult de verrassende waarheid lezen over:

1. Wat de meeste mensen niet weten over financiële tegenspoed.
2. Waarom er in de gehele wereld geldzorgen bestaan.
3. Een levende wet die financiële voorspoed regelt.
4. Ruim 20 onthullende aanhalingen uit de bijbel.

GRATIS ADVIES

om een eind te maken
aan uw financiële
zorgen.

U kunt het hoofd bieden aan de zich verergende economische omstandigheden van tegenwoordig. Een gemakkelijk te lezen boekje met de titel: *Het einde van uw geldzorgen* kan u hierbij helpen.

U zult een vaak verkeerd begrepen en zelden in praktijk gebrachte wet van financiële zekerheid ontdekken. Er worden ruim 20 schriftgedeelten uit zowel het Oude als het Nieuwe Testament aangehaald die deze levende wet openbaren.

U zult fascinerende voorbeelden lezen van mensen wier leven een drastische verandering onderging als gevolg van het toepassen van deze wet.

Ruim 179.000 exemplaren van dit gratis boekje zijn reeds over de gehele wereld verspreid, en duizenden mensen hebben de principes die erin worden aangegeven al toegepast.

„... beproeft Mij toch daarmee, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten” (Mal. 3:10).

VERZOEK OM LECTUUR ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

- Zend mij de volgende lectuur _____
- Adreswijziging: _____
- Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam _____

Adres _____

Plaats / Land _____

Knip uit en zend dit samen met het adresstrookje naar.

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)